

Volume - 45

Issue - 11

AUGUST - 2023

தினாசாலன்

சோபகிருது - ஆவணி

Rs.25/-

ஸ்ரீ பெருந்தேவித் தாயார் - காஞ்சிபுரம் (திருக்கச்சி)
ஸ்ரீ கட்டச்சாலை

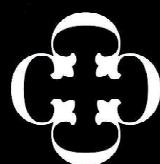
CHALLANI

An Initiative of
JAYANTILAL CHALLANI
GROUP

ஒன் கண் ஆசவில்...

தெய்வீக மணம் கமிழும்
டெம்பிள் ஜாவல்லரி
கலைக்ஷன்.

CHALLANI®
JEWELLERY MART

Shop online with us @
www.challanijewels.com

CHENNAI 19/1, Raghaviah Road, T.Nagar | 138, North Usman Road, T.Nagar | Ph: 044 4006 0777.

MADURAI 26, Pioneer Avenue, New Natham Road | Ph: 0452 4200577

கிதாசார்யன் 539

கர்ம்ப்யோதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கடாசன

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
 ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
 தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி – ஏழ்பாரும்
 உம்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள்தாம் வாழி
 செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆண்டு 45

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5125 சோபக்ருத் ஆவணி (ஆகஸ்டு 2023)

இதழ் 11

ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்

முநிமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
 அண்ணெங்கராசார்ய ஸ்வாமி

அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஸ்வஸ்வரூபம் : ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் நாம் அறியவேண்டிய பொருள்கள் ஜந்தேயாகும். அவையே அர்த்த பஞ்சகம் என்று ஸாப்ரளித்தமாக வழங்கப்பெறுகின்றன. (1) பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம். (2) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம். (3) உபாயஸ்வரூபம். (4) விரோதிஸ்வரூபம். (5) புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் என்கிற இவையே அர்த்தபஞ்சகமாம்.

இவற்றுள் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபமே ஸ்வஸ்வரூபம் எனப்படுகின்றது. நம்முடைய பூருவாசார்யர்களுக்குப் பரமநிதியாக விளங்கும் இதிஹாஸச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் தேறுகின்ற முறையைக் கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபத்தை நாம் தளிந்துகொள்ளும் வழி காட்டுகிறோம்.

சேஷத்வமும் பாரதந்தரியமும் ஸ்வஸ்வரூபம் என்பது உலகமறிந்ததேயாகும். இவை பிரண்டும் எம்பெருமான் விஷயத்திலும் பாகவதர்களின் விஷயத்திலும் ப்ராப்தம். இவற்றை அனுஷ்டான முகத்தால் காட்டுவதற்காகவே இளையபெருமானும் பரதாழ்வானும் சத்ருக்னாழ்வானும் அவதரித்தார்கள்.

சேஷத்வ பராதந்த்ரிய நிறுபணம்

சேஷத்வமாவது என்ன? பாரதந்திரியமாவது என்ன? என்பதை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். “கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம்; பணிப்பொன் போலே பாரதந்திரியம்” என்பர் நம் பூருவாசாரியர்கள். இஷ்டமானபடி உபயோகப்படுவதற்கு உரித்தாயிருக்கும் நிலைமையே கட்டிப்பொன். உபயோகப்படுவதற்கு உரித்தாயிருக்குமளவே யல்லாமல் உபயோகப்பட்டுத் தீருஞ்ற நிலைமையே பணிப்பொன். வேலை செய்யப்பட்டு ஒரு பூர்வீனமாக முழுந்த பொன் பணிப்பொன் எனப்படும். ஆக, யதேஷ்டமாக விஞ்யோகப்படுவதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதாமாத்ரம் சேஷத்வமென்றும் அவ்வளவேயன்றிக்கே யதேஷ்டமாக விஞ்யோகப்பட்டுத் தீர்ந்தமை பாரதந்திரியமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸ்வரூப நிறுபணம்

இளையபெருமானுடையது சேஷத்வம் ; பரதாழ்வானுடையது பாரதந்திரியம். எங்குனேயென்னில்; பெருமாள் பித்ருவாக்ய பரிபாலநார்த்தமாகக் காட்டுக்குப் புறப்பட விருக்கையில் இளையபெருமாள் தம்மையும் உடனழைத்துக்கொண்டு செல்லும்படி. வேண்டினார். அப்போது பெருமாள் “காட்டுக்கு விதியாகச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தும் எனக்குப்போலே உனக்கு இல்லாமையாலே நீ தீருவயோத்தியிலே இருந்து தாய் தந்தையர்க்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வாழ்வாயாக” என்று நியமித்தருளச் செய்தேயும் இளையபெருமாள் அதற்கு உடன்படாது நிர்ப்பந்தித்துப் பின்தொடர்ந்து அழிமைசெய்தார்.

பரதாழ்வானோவென்னில்; சித்ரஷட பரிஸரத்திலே பெருமாள் பக்கவிலே விடைகொண்டு “தீருவயோத்திமாநகர்க்கு மீண்டமுந்தருளி மகுடாபிழேகம் கொண்டருளவேண்டும்” என்று பலவாறு பிரார்த்தித்தவிடத்திலும் பெருமாள் அதற்கு இசையா தொழியவே பரதாழ்வான் தன்னுடைய பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபத்தை நோக்கி அவர்க்குத் தீருவுள்ளமானபடியே நடந்து கொள்வதுதான் நமக்கு உற்று என்று துணிந்து *அதிரோஹார்ய பாதாப்யாம் பாதுகே ஹோமபூஷிதே, ஏதேஹி ஸர்வலோகஸ்ய யோககேஷமம் விதாஸ்யதः* என்று பிரார்த்தித்து ஶந்ராமபாதுகைகளை மஹாப்ரஸாதமாகப் பெற்றுக்கொண்டு *ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ரஷ்டः* என்று மகிழ்ந்து மீண்டனன்.

பெருமாள் பிராட்டியைச் சிறைமீட்டுத் தீருவயோத்திக்கு மீண்டமுந்தருளி மகுடாபிழேகம் கொண்டருளும்போது, யுவராஜப்படாபிழேகம் செய்துகொள்ளும்படி இளைய பெருமாளை நிர்ப்பந்தித்தும் அவர் இசைந்திலர்; பரதாழ்வானை நியமித்தவாறே அவர் இசைந்து போந்தார். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளை நோக்குமிடத்தில் இளையபெருமானுடைய படி வெறும் சேஷத்வமென்றும், பரதாழ்வானுடைய படி. அதனிலும் சிறந்த பாரதந்திரியமென்றும் அறியப்படும். **ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமும் அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமும்**

சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்த்ரியமே மிகச் சிறந்ததென்றும் அதுவே தீருமந்தரத்தில் வடிகட்டினதாகத் தேறின ஸ்வரூப யாதாத்மயமென்றும் கூறினோம். சாஸ்த்ரங்களில் ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்றும் அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமென்றும் இரு வகைப் பணிவிடைகள் கூறப்படும். ஸ்வாமி நியமித்த கட்டடையை மறுக்காமல் அப்படியே நிறைவேற்றுவது ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று சொல்லப்படும். எந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்யாமற் போனால் ப்ரத்யவாயம் புகுமோ,அது ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று கொள்க. இனி அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமாவது,

செய்யாவிடல் ப்ரத்யவாயம் என்பதில்லாமல், சேவியின் முகவிகாஸத்தை விரும்பி அத்தாணிச் சேவகமாகச் செய்யும் கைங்கர்யமாகும். ஆகவே இளையபெருமாள் அநுஜ்ஞாகைகங்கர்ய நிழல்ரென்றும், பரதாழ்வான் ஆஜ்ஞாகைகங்கர்ய நிழல்ரென்றும் கொள்க.

சத்ருக்நாழ்வான்படி

எம்பெருமானளவில் அடிமைப்பட்டிருப்பதிலும் காட்டில் அவனடியார்களான பாகவதோத்தமர்கள் பக்கலில் அடிமைப்பட்டிருப்பதானது இன்னமும் மிகச்சிறந்தது. இது சத்ருக்காழ்வான் பக்கலிலே காண்தத்தகும். பாகவதோத்தமனான பரதாழ்வானையல்லது அறியாதே யிருப்பர் சத்ருக்ணாழ்வான். வால்மீகிமுனிவர் இவரைப்பற்றிக் கூ.நுழிடத்தில் *சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந.* என்கிறார். நம்முடன் கூடப்பிறந்து நம்மைவிட்டு அகலாதிருக்கும் இந்திரியங்களே நித்ய சத்ருவெனப்படும். சத்ருக்ணாழ்வான் தமது இந்திரியங்களைப் பட்டிரேயவாண்ணாதபடி அடக்கி ஆஸ்பவர் என்ற கருத்துப்பட நித்யசத்ருக்ந.* எனப்பட்டது. அவருடைய கருத்தின்படி இந்திரியங்களுக்குப் பட்டிரேய்தலாவது என்னென்னில்; தமக்கு உத்தேச்யமான பரதாழ்வானிடத்தை விட்டுப் பிறிதோரிடத்தில் செல்லுதல் பட்டிரேய்தலாம். ஆகவே அவர் பகவத்விஷயத்தையும் விஷயாந்தரத்தோடாக்க நினைத்து விட்டுவிட்டார். ஆனால் பகவத் விஷயம் “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சீத்தாபஹாரினம்” என்கிறபடியே ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுக்கச் செய்யுமதாக இருப்பதனாலும் அதைவிடுவது மிகவும் அரிது. ஆனால் குணக்கடலான பகவத் விஷயத்தை விடவேண்டுவதென்னென்னில்; விடவேணுமென்னு சொல்லுகிறதன்று. உலகத்தில் ஒருவன்ஸ்துவிலே ஒருவனுக்கு ப்ரேமமுண்டானால் தத்ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் அந்த ப்ரேமம் பெருகிச் செல்லும்படியைக் காணாதின்றோம். மனைவியினிடத்திலே ஆராத காதல்கொண்ட வொருவன் அந்த மனைவிக்கு யார் யார் உற்றாருறவின்றோ அவர்கள் பக்கலிலும் ப்ரேமம் பெருகச் செல்லப் பெறுகின்றானன்றோ. இது ஏன் என்று யாரை யார் கேட்பது? ப்ரேமத்தின் ப்ரவாஹஸரணி அப்படிப்பட்டது என்றே சொல்லவேணும். அதுபோல பகவானிடத்தில் வைக்கின்ற அன்பு அதீசயித்ததாக இருக்குமானால் *அடியாரடியார்தம் அடியாரடியார்தமக்கு அடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே* என்றும் *தவத்ப்ருத்யப்ருத்ய பரிசாரக ப்ருத்ய ப்ருத்ய ப்ருத்யஸ்ய ப்ருத்ய இதி மாம் ஸ்மர லோகநாத* என்றும் சொல்லுறபடியே பகவத் பக்த ஸந்தானங்களிலே அது பெருகிச் சென்று தீரும். அந்த ப்ரேமத்தை ஒருமடை செய்யவேண்டியதான முறைமையில் பகவத் விஷயத்தை உபேசுவிக்கும்படியான நிலைமையும் வந்துவிடும்.

எம்பெருமான் தானே அஷ்டவித பக்திகளை அருளிச்செய்யுமிடத்தில் *மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம்* என்று முந்துற முன்னம் பாகவதர்கள் பக்கலில் ப்ரேமம் கனத்திருப்பதுவே தன் பக்கலில் பக்தி முதிர்ந்தபடி என்று காட்டுகிறான். ஆகவே பகவச் சேஷத்வத்திற் காட்டிலும் பாகவத சேஷத்வமே சீரியதென்றும், அது ஸ்ரோமாயண புரஷர்களில் சத்ருக்நாழ்வானுடைய அனுஷ்டானத்தாலே ஸித்தமென்றும் தேறிற்று.

ஸ்ரோமாயணத்தில் பெருமான் காட்டிய ஸ்வஸ்வருபம்

ஸ்ரோமபிரான் பரமபுருஷனாயிருக்கச்செய்தேயும் மனிசர்களிலே ஒருவனாய் வந்து பிறந்து தன்னுடைய நியாமகத்வம் முதலியவற்றை மறைத்துக்கொண்டு நியாம்யர்களிலே தானும் ஒருவனாக ஆசரித்துக் காட்டினபடியாலே அப்பெருமான் தானும் ஸ்வஸ்வருபத்தை ஒருவாறு

காட்டியே யிருக்கின்றான். பெரியோர் சொல்லிற்றைச் சிறியோர் கேட்பது என்று ஒரு ஸாமாந்ய தர்மமுண்டு ; இதுவும் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாகும், இதனை ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்வாநுஷ்டாந முகத்தாலே காட்டியுள்ளான். பெருமாள் செய்த செயல்களைக் கறுமிடப்களில் வான்மீகி பகவான் *விச்வாமித்ரஸ்ய சாஸ்நாத்* என்றும் *அகஸ்த்யவசநாத்* என்றும், *பிதுர்வசந நிர்தேசாத்* என்றும் *பரதவாஜஸ்ய சாஸ்நாத்* என்றும் இப்படியே பெரியோர்களுடைய நியமனங்களைக் காரணமாகக் கூறியிருத்தல் காணலாம். பெருமாள் முந்துற முன்னம் தாடகையை வதம் பண்ணினார்; ஸ்தர்வதம் பண்ணலாமா? என்று சிலர் தர்மஹாநி சங்கிப்பதற்கு இப்பில்லாதபடி, விச்வாமித்ர முனிவர் நியமிக்கவே பெரியோருடைய நியமனமென்று பெருமாள் செய்தார் என்று வான்மீகி முனிவர் விளக்கி வைத்தார். இங்ஙனமே மற்றும் கண்டுகொள்வது. ஆகவே, பெருமாள் அனுப்பித்துக் காட்டினது ஸாமாந்யத்ரம். இளையபெருமாள் அனுப்பித்துக் காட்டினது அதனிலும் சிறந்த விசேஷத்துரம். பரதாழ்வான் அனுப்பித்துச் காட்டினது அதனிலும் மிகச் சிறந்த உத்தம தருமம். சத்ருக்காழ்வானது ஸர்வோத்தமம்.

கைங்கரியத்தின் வகைகள்.

கைங்கரியத்தில் ஊற்றமுற்றிருப்பதே ஆத்மாவுக்கு மிக முக்யமாகும். மாநளிகம், வாசிகம், காயிகம் என்று கைங்கரியம் மூவகைப்படும். இவற்றுள் காயிக கைங்கரியமே மிகவும் சிறப்புப் பெறும். எந்த வஸ்துவிலே நாம் அதிகமான ப்ரேமம் பாராட்டுகின்றோமோ அந்த வஸ்துவைக் கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதன்றோ எம்பெருமானுக்கு உகப்பை விளைக்கும். நாம் நம்முடைய உடலில் எவ்வளவு ப்ரேமம் பாராட்டி வருன்றோமென்பது ஒவ்வொருவர்க்கும் தெரிந்ததேயாம். பணத்தைக் காட்டிலும் நாம் உடலிலே அதிகமான பற்று வைத்திருக்கிறோம். ராஜஸ்தானத்தில் ஒரு குற்றம் செய்ததற்காகத் தண்டனை விதிக்கப்படும்போது ஒருநாள் சிறைவாஸம்; அல்லது ஆயிரம்ரூபாய் அபராதம் செலுத்துதல் என்றால் சர்த்திலுள்ள அன்பினால், அவ்வடிவுக்குக் கஷ்டம் தருவதான் சிறை வாஸத்தை வெறுத்துப் பணத்தையே செலுத்தப் பார்க்கிறவர்கள் பணத்தை விட உடலிலேயே அதிகமான அங்கு பாராட்டி யிருக்கிறார்களென்பது எளிதாகத் தெரியவரும். ஆகவே, நாம் பணத்தைக்கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதீர் காட்டிலும் மிக விருப்பமான உடலைக்கொண்டு கைங்கரியம் செய்வதே உத்தமமாகும்.

இளையபெருமானுடைய கைங்கரியப்ரகாரம்

இதுவும் இளையபெருமானுடைய அனுஷ்டானத்தாலே ஸித்தம். இவர் *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷா ரம்ஸ்யதே, அஹும் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத ஸ்வபதச் ச தே* என்று விண்ணப்பம் செய்து அப்படியே ஓழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து ஸ்வரூபம் நிறம்பெற்றார். இதைப்பற்றி ஸ்ரீவசநடுஷணத்தில் அருளிச்செய்யுமிடத்து “பசியராயிருப்பார் அட்சோறுமுண்ணவேணும் அடுகிறசோறுமுண்ணவேணும் என்னுமாபோலே காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு அடிமை செய்யவேணும், எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும், ஏவிக் கொள்ளவும் வேணுமென்றார்; படைவீடில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கின படியாலே ஒப்புணுண்ணமாட்டாதே ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும் ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமை செய்தார்” என்றஞ்சியுள்ள திவ்ய ஸக்தி களும் அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யான ஸ்ரீஸக்திகளும் ஸேவிக்கத்தக்கன.

உதகஸராந்தியின் உட்பொருள்

ஸ்ரீமதுபயவே. விஸ்வார் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனம் சாஸ்த்ரஸாஹிதீவஸ்ஸப
கருணாகராசார்யஸ்வாமி

அதர்வஸிகோபநிஷத் என்று ஓர் உபநிஷத். அதனில் பைப்பலாதர் முதலிய கில முனிவர்கள் அதர்வா என்னும் முனிவரை அனுகிக் கில ஜயங்களை விண்ணப்பித்துத் தெளிவு பெற்றார்கள் என்ற வரலாறு வரையப் பட்டுள்ளது. அதன் மூலமாக “நாம் மோகஷம் பெற எந்தத் தத்துவத்தினை உபாளிக்க வேண்டும்?” என்ற கேள்விக்கு அதாவது “கச்ச த்யேய: ?” என்கிற கேள்விக்குக் “காரணம் து த்யேய:” அதாவது “உலகுக்கு எல்லாம் காரணமான பொருளை உபாளித்தால் மோகஷம்” என்கிற அதர்வாவின் பதிலே வழிகாட்டுகின்றது.

“அந்தக் காரணப் பொருள் தான் யாது?” என்று தெளிவைத் தேடுபவர்க்குப் பதில் கிடைக்க முடிவேத வ்யாஸ பகவான் வேதாந்தம் என்று போற்றப் படும் உபநிஷத்துக்களை ஜைமினி, ஒளூடுலோமி, ஆஸ்மரத்தியர், காசக்ருத்ஸ்னர், ஆத்ரேயர் போன்ற பல முனிவர்களுடன் கலந்து ஆய்ந்து நிர்ணயம் செய்து அந்த முடிவுகளை ப்ரஹ்மஸீத்ரங்கள் என்ற தலைப்பிலே தொகுத்தருளித் தந்தார்.

அதிதொகுப்பினை நான்கு அத்யாயங்களாகப் பிரித்தார். ஒவ்வொர் அத்யாயத்துக்கும் பாதங்கள் என்று நான்கு உட்பிரிவுகளை ஏற்படுத்தினார். ஆக ப்ரஹ்மஸீத்ரங்கள் பதினாறு பாதங்கள் கொண்ட தொகுப்பாயிற்று. ஸ்வாமி தேசிகன் பரமதபங்கத்தில் இருபத்திரண்டாம் பாசுரத்தில்

“வேதங்கள் மௌலி விளங்க வியாசன் விரித்த நன்னால் *

பாதங்களான பதினாறில்” என்று அருளிச் செய்வதைக் காண்க.

கபிலர் என்கின்ற மாமுனிவர் “ப்ரக்ருதியே அதாவது இயற்கையே புருஷன் என்று குறிப்பிடப் படும் ஜீவனுடன் இணைக்கையில் உலகங்களின் படைப்பு முதலியவை ஏற்படுகின்றன. எனவே இயற்கையே உலகிற்குக் காரணம்” என்ற கோப்பாட்டை முன் வைத்தார். இதனால் “இயற்கை அதனுடன் இணையும் புருஷன் என்ற இரண்டு தத்துவங்களே உள்ளன. இவைகளுடனேயே போதும். இவைகளை ஆளும் இறைவன் -அதாவது - சஸ்வரன் ஆண்டவன் என்கின்ற மூன்றாவது தத்துவமே உலகியலை விளக்கிடத் தேவை இல்லை” என்ற கோப்பாட்டினைக் கொண்டு இருந்தார். அதனால் அவரின் கோப்பாட்டுக்கு நீரீஸ்வர ஸாங்க்ய மதம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

இந்தக் கோப்பாடே வேதாந்தத்திலும் உள்ளது. அதனில் ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்ற இவைகளைத் தவிர மூன்றாவதாக ஒரு தத்துவம் ஏற்கப்படவில்லை என்று கருத்தும் எழுந்தது.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ப்ரஹ்ம ஸீத்ரங்களின் முதல் அத்யாயத்தின் முதல் பாதத்தில் “அந்தக் காரணப் பொருள் நீரீஸ்வரஸாங்க்யர் சொல்லும் அசேதனப் பொருளாக அஃறினைப் பொருளாக அதாவது இயற்கை எனப்படும் ப்ரக்ருதியாக இருப்பதாக ஏற்க முடியாது. உபநிஷத்துக்களில் படைப்புப் பற்றிச் சொல்லிடும் பகுதிகளில் அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் வரும் ஸத்வித்யை போன்ற பகுதிகளில் அப்படிப் பட்ட கருத்துக்கள் இடம் பெறவே இல்லை. மூலப்ரக்ருதியை விட மிகவும் வேறு பட்ட ஓர் உயர்தினைப் பொருள் தான் உலகிற்கெல்லாம் காரணம் என்பது தான் அப் பகுதிக்கு உரிய பொருள் என்றே புரிந்து கொள்ள முடியும்” என்று அருளினார்.

அப்படியே ஓர் உயர்தினைப் பொருள் தான் உலகுக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்றே ஓப்புக் கொள்வோம். அது புருஷன் என்று சொல்லப்படும் ஜீவாத்மா என்றே புரிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு புரிந்து கொள்ளும் படியே படைப்பினைப் பற்றிப் பேசும் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் வரும் ஆனந்தவல்லீ முதலிய வேதாந்தப் பகுதிகள் அமைந்து உள்ளன என்று நீரீஸ்வரஸாங்க்யர்கள் கூறினார்கள்.

அங்குக் கூறப்படும் ஆத்மா என்ற தத்துவம் ஸாமான்யமான ஜீவாத்மாவாக இருக்கவே முடியாது, அதனை விட வேறான ஒரு தத்துவமே என்று தான் ஏற்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் தம் கருத்தை நிலை நாட்டினார்.

அப்படியே ஒப்புக் கொள்வோம்.ஆனாலும் அந்தத் தத்துவம் ஸாதாரண ஜீவாத்மாக்களுக்கு இடையே அதீக அளவிலே அளவற்ற புண்யம் செய்த ஒரு ஜீவாத்மா என்றே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; அப்படித் தான் சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலே வரும் அந்தராதீத்ய வித்யை போன்ற பகுதிகளில் இருந்து புரிகிறது என்று கூறத் தொடங்கினர் நிரீஸ்வரஸாங்க்ய பகுதித்தினர்.

அங்கும் ப்ரக்ருதி மற்றும் ஸாமான்ய ஜீவாத்மாக்களுக்கு இடையில் அதாவது அவர்களில் அதீக அளவில் அளவற்ற புண்யம் செய்த ஜீவாத்மாக்களை விடவும் வேறுபட்ட மூன்றாவதான் ஒரு தத்துவத்தைத் தான் வேதாந்தம் காரணப் பொருளாகக் காட்டுகிறது. அது தான் ப்ரஹ்மம் என்று தம் கருத்தை நிலை நாட்டினார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான்.

இப்படித் தான் ப்ரஹ்மஸௌத்ரங்களின் முதல் அத்யாயத்தின் முதல் பாதத்தின் முதல் பகுதி நடை போடுகிறது. ஒவ்வொரு பாதத்திலும் இப்படி விசாரம் செய்து ஒரு நிர்ணயம் செய்து முடிவுக்கு வரும் உட்பிரிவை அதீகரணம் என்று வழங்கிடுவது மற்று.

ப்ரஹ்மஸௌத்ரங்களின் முதலாம் அத்யாயத்தின் முதல்பாதத்தின் முதலாம் பகுதியாக மேலே அடியேன் காட்டிய மூன்று அதீகரணங்கள் முறையே

5.ஸகஷத்யதீகரணம், 6.ஆநந்தமயாதீகரணம், 7.அந்தரதீகரணம் என்று வழங்கப் படுகின்றன.

அது சரி.அதீகரணங்களின் வரிசையை ஏன் ஜந்து என்ற எண்ணிலிருந்து காட்டுகிறாய்? அதற்கு முன் ஒன்றிலிருந்து நான்கு வரையிலான எண்களுக்குரிய அதீகரணங்களைப் பற்றி நீ கூறவில்லையே என்ன வேண்டா.

அவைகள் ப்ரஹ்மஸௌத்ரங்களின் பயிற்சியை ஆரம்பிக்கவே வேண்டா என்று ஆட்சேபம் செய்பவர்களுக்குத் தக்க பதில் கூறி ப்ரஹ்மஸௌத்ரப் பயிற்சி இன்றியமையாத ஒன்று என்று கூறுபவை.அவைகள் முறையே

1.ஜிஜ்ஞாஸாதீகரணம், 2.ஜந்மாத்யதீகரணம், 3.ஸாஸ்த்ரயோமித்வாதீகரணம், 4.ஸமந்வயாதீகரணம் எனப்படுபவை.

இவை நான்கும் இந்த ப்ரஹ்மஸௌத்ரப்பயிற்சியைத் தொடங்க வேண்டும் என்று நிலை நாட்டுபவை. அதனால் அவைகளின் தொகுப்பு ஶாஸ்த்ராம்பஸமர்த்தநம் செய்யும் பகுதி என்று கொள்ளப் படுகிறது.

இனி இப் பகுதியைத் தொடர்ந்து நாம் காட்டிய 5.ஸகஷத்யதீகரணம், 6.ஆநந்தமயாதீகரணம், 7.அந்தரதீகரணம் என்ற மூன்று அதீகரணங்களும் முறையே ஸதவித்யை ஆணந்தமயவித்யை மற்றும் அந்தராதீத் வித்யை ஆகிய மூன்று வித்யைகளின் ஆய்வின் மூலம் உலகுக்கெல்லாம் காரணமான தத்துவம் அசேதநமான மூல ப்ரக்ருதி மற்றும் சேதநமான புருஷன் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களை விட வேறு பட்டதான ஒன்று. அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று முதல் அத்யாயம் முதல் பாதத்தில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவன் நிலை நாட்டிக் கொண்டார். இப்படி ஏழ அதீகரணங்கள் கடந்து விட்டன.

அவைகளுக்குப் பிறகும் கூட இந்தப் பாதத்திலையே நான்கு அதீகரணங்கள் அமைகின்றன. அவைகளுக்குப் பிறகும் கூட இந்த அத்யாயத்தில் மூன்று பாதங்கள். அவைகளில் மொத்தமாக 24 அதீகரணங்கள்.

அவைகளில் எல்லாவற்றிலும் வெவ்வேறு உபநிஷத் பகுதிகளை எடுத்து அங்கும் ப்ரஹ்மமே அனைத்துலகங்களுக்கலகுக்கெல்லாம் காரணம் ஆகக் கூறப் பட்டுள்ளது என்று ஆராயந்து நிலை நாட்டும் சாக்கில் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ப்ரஹ்மத்தின் பல கல்யாண குணங்களைக் காட்டிடுவதாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் உணர்த்தியருளியுள்ளார்.

அதனை நாம் நம் மனத்தில் மறவாமல் கொள்ள வகையாக ஸ்லோக வடிவில் ஸ்வாமி தேஹிகன் அதீகரணஸாராவளீயின் மூலம் அளித்தருளியுள்ளார்.அதீல் இப்பகுதிக்கான ஸ்லோகம்:-

இத்தம் வித்யாத்ரயேண ஸ்தீரசரசிதசித்தேவிரிந்தஸ்ஸர்வவேற்தோ:

அவ்யக்தாஜ்ஜீவர்காத் அபி ஸமீக்தா யத்யபி ஸ்யாத் ததாபி

உத்தாநத்வாபேதாத் ச்ரமத் இஹ ம்ருதாபக்ரமாந் க்ருரநிஷ்டாந்

அத்யாயேஸ்மிந்திருந்தந்தீகரணகணைஸ்தத்துணாபுத்க்ருணாதி

(தொடரும்)

திவ்யப்ரபந்தத்தில் திருமகள்

டாக்டர் சௌலா பத்மநாபன்

ரகசிய நூல்களில் திருமகள்

வைணவத்தின் தனிச் சிறப்பு அதன் ரகசியநூல்களாகும். 'ரஹஸ்யம்' என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு தனிமையில் கூறப்படுவது என்று பொருள். 'ரஹஸி பவம் ரஹஸ்யம்' என்று வடநூலார் விரித்துக் கூறுவர். ரஹ: என்ற வடசொல்லுக்கு, மனித நடமாட்டமில்லாமல் எந்தவித ஒலியும் இல்லாமல் (நிச்சப்தமாக) இருக்கும் இடம் என்பது பொருள். அவ்விடத்தில் உண்டான சொல்லும் பொருளும் ரஹஸ்யங்கள் எனப்படுகின்றன. மிகவும் ரகசியமாக உபதேசிக்கப்படுவதை என்ற பொருளிலும் அவை ரஹஸ்யங்கள் எனப்படுகின்றன. வைணவத்தில் திருமந்தரம், த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்று மந்திரங்களும் ரகசியமாக உபதேசிக்கப் பெறுபவையாகும். எனவே இவை ரஹஸ்யத்ரயம் என்று போற்றப் பெறுகின்றன.

திருமந்தரம்

திருமந்தரம் என்பது 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்ற எட்டு எழுத்துகளைக் கொண்ட மந்திரமாகும். இது பதரிகாச்சரமத்தில் தோன்றியதாகும். பகவான் தானே ஆசார்யனுமாய், தானே சீடனுமாக அவதரித்து, நாராயணனான ஆசாரியன் நரனான சீடனுக்கு உபதேசித்த மந்திரமாகும். 'எம்பெருமானுக்கே உரியவனான நான், எனக்கு உரியவன் அன்றிக்கேயோழிய வேண்டும்; எல்லோருக்கும் தலைவனான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவனாக ஆகவேண்டும்' என்று வேண்டுதலை இம்மந்திரம் உணர்த்துகிறது. இம்மந்திரமானது மிகவும் ரகசியமாகவே உபதேசிக்கப்பட்டு வந்தது. திருமங்கையாழ்வாருக்கும் இம்மந்திரத்தை எம்பெருமான் உபதேசித்தமையைக் கூறும்போது, “எம்பெருமானும் மூலமந்தரமான பெரிய திருமந்தரத்தை திருமங்கையாழ்வாருடைய வலத்திருச்செவியிலே உபதேசித்தருள்” என்று கூறப்பட்டிருப்பது கொண்டு, இம்மந்திரமானது மிகவும் ரகசியமாகக் காதிலே உபதேசிக்கப்படுவது என அறியலாம்.

த்வயம்

துவயம் என்பது 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணை சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமः' என்ற இரண்டு வாக்கியங்களைக் கொண்ட மந்திரமாகும். இரண்டு வாக்கியங்களை உடையபடியால் இது துவயம் (இரட்டை) எனப்படுகின்றது. பரமபதத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் துவய மந்திரமானது திருமகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. 'ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக் கொண்டு நாராயணனுடைய திருவடியினையை வீடுபேற்றிற்கு உபாயமாகப் பற்றுகிறேன். அப்பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமானுக்கு எல்லா அடிமைகளையும் என்னுடைய உகப்புக்காக அல்லாமல் அவர்களுடைய உகப்புக்காகச் செய்யக் கடவேன்' என்பது துவயத்தின் கருத்தாகும்.

”பெரியநம்பியும் ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தை இளையாழ்வாருடைய (இராமாநுசருடைய) வலத்திருச்செவியிலே உபதேசித்தருளி. . . ” என்று இம்மந்திரமும் மிகவும் ரகசியமாகக் காதிலே உபதேசிக்கப்பட்டதாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

சரமச்லோகம்

சரமச்லோகம் என்பது “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வரஜ அஹம் தவா ஸர்வபாபேப்யோ மோகஷிஷ்யாமி மாக்ச:” எனும் சுலோகமாகும். பாரதப்போரில் அர்ஜானனுக்குக் கண்ணபிரான் உபதேசம் செய்த பகவத்கீதையின் பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் அறுபத்தாறாம் சுலோகமாக இது அமைந்துள்ளது. இதன் விளக்கமும் மிகவும் ரகசியமாகவே உபதேசிக்கப்பட்டது. “திருக்கோட்டிழூர்நம்பி இவர் (இராமாநுசர்) திருக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே மேல்தளத்திலே ஏறி எழுந்தருளியிருந்து, படிக்கதவை விழவிட்டு, ஒருவாக்கும் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூருறவு கொண்டு பரமாஹஸ்யமான சரமச்லோகத்தை அருளிச்செய்து” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இதை அறியலாம். ‘எல்லா தருமங்களையும் உபாயம் என்ற நினைவை விட்டு, என்னை ஒருவனை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்றுவாய்; என்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்துப் பாபங்களிலிருந்தும் உன்னை நான் விடுவிக்கிறேன், வருந்தாதே’ எனும் பொருளுடையது சரமச்லோகம் ஆகும்.

ரஹஸ்யத்ரய விளக்கங்கள்

ரஹஸ்யத்ரயம் என்று போற்றப்பெறும் மூன்று மந்திரங்களுக்கும் விளக்கமாகப் பல்வேறு நூல்களை வைணவ ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்துள்ளனர். வாய்மொழியாக மட்டுமே உபதேசிக்கப்பட்டுவந்த ரகசியத்ரயத்தின் பொருளை மிகவும் சுருக்கமாக, எட்டு வடமொழி சுலோகங்களைக் கொண்ட அஷ்டச்லோகீ எனும் நூல் வடவில் பராசரபட்டர் முதன்முதலில் அருளிச்செய்தார்.

ஆச்சான் பிள்ளை எனும் ஆசார்யர், ரகசியத்ரயத்தின் விளக்கமாக மணிப்ரவாள நடையில் ‘பரந்தரஹஸ்யம்’ என்னும் நூலை அருளிச்செய்துள்ளார். (இந்நாலின் ஆசிரியர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்றும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் குமாரரான ஆச்சான்பிள்ளை என்றும் இரு கருத்துக்கள் உள்ளன.)

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான பிள்ளை லோகாசாரியர், ரகசியத்ரயத்தின் விளக்கமாக மணிப்ரவாள நடையில் பல நூல்களை அருளிச்செய்துள்ளார். இவர் அருளிச்செய்துள்ள ரகசியநூல்களின் தொகுப்பு அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் (பதினெட்டு ரகசியங்கள்) என்று வழங்கப் பெறுகின்றது. அதில் பரந்தபடி, யாத்ருச்சிகப்படி, ஸ்ரீயபதிப்படி, முழுகஷூப்படி, தனிப்ரணவம், தனித்வயம், தனிசரம் ஆகிய நூல்கள் ரகசியத்ரயத்தை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

பிள்ளைலோகாசாரியரின் திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் ரகசியத்ரயத்தை விளக்கும் நூலொன்றை அருளிச்செய்துள்ளார். அருளிச்

செயல் என்று வழங்கப்பெறும் நாலாயிரதி வைப்பிரபந்தப் பாகரங்களின் சொற்றொடர்களையே பெரும்பாலும் கொண்டு இந்நூல் அருளிச்செய்யப் பெற்றுள்ளதால் இந்நூல் 'அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்' என்று வழங்கப்பெறுகின்றது.

வடமொழி தென்மொழிகளில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை அருளிச்செய்துள்ள வேதாந்த தேசிகன் ரகசியத்ரய விளக்கமாகப் பல நூல்களை அருளிச்செய்துள்ளார். இவர் அருளிச்செய்துள்ள முப்பத்து இரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்ட ரகசிய நூலானது 'ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்' என்றே வழங்கப் பெறுகின்றது. அதில் மூலமந்த்ராதிகாரம், தனித்வயாதிகாரம், சரம்ச்லோகாதிகாரம் போன்ற பல அதிகாரங்களில் ரகசியத்ரயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இவர் அருளியுள்ள சில்லைரை ரஹஸ்யங்களில் ஸாரஸாரம், விரோதபரிஹாரம் போன்ற பலநூல்களில் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் கருத்துக்கள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் திருமகளுக்கு மிகவும் சிறப்பான இடம் அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. ரஹஸ்யத்ரயத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மந்திரங்களில் கூறப்பெற்றுள்ள திருமகளுக்குரிய நிலைகள் மேற்கூறிய நூல்கள் அனைத்திலும் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன. திவ்வியப்பிரபந்தப் பாகரங்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே திருமகளின் தன்மைகளை ஆசாரியர்கள் ரகசிய நூல்களில் விளக்குகின்றனர். இதற்கு ஆதாரமாக ஆங்காங்கே ரகசியநூல்களில் மிக அதிகமாக திவ்வியப்பிரபந்தப் பாகரங்களை மேற்கோள்களாக ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ளமையைக் காணலாம். திவ்வியப்ரபந்தப் பாகரங்களின் அடிப்படையில் ரகசியநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி திருமகளின் தன்மைகளைக் காண்போம்.

பிரணவத்தில் திருமகள்

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரம் 'ஓம் நமோ நாராயணாய்' என்ற மூன்று சொற்களை உடையது. அதில் முதல் சொல்லான 'ஓம்' எனும் பிரணவம் 'அ' என்றும், 'உ' என்றும் 'ம்' என்றும் மூன்று எழுத்துக்கள் அல்லது சொற்களைக் கொண்டதாகும். 'அ' என்னும் முதல் சொல், உலகனைத்தையும் காப்பவனான எம்பெருமானைக் குறிக்கின்றது. (அந்தச் சொல்லின்மேல் 'ஆய்' எனும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஏறி மறைந்துள்ளது. இதனால் 'எம்பெருமானுக்கு' என்ற பொருள் பெறப்படுகிறது.) 'உ' என்னும் இரண்டாம் சொல் அவதாரணத்தை அதாவது பிரிநிலைப் பொருளைத் தருகின்றது. (இதனால் 'எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே' என்ற பொருள் பெறப்படுகின்றது.) 'ம்' என்ற மூன்றாம் சொல் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கின்றது. இப்பொழுது மூன்று சொற்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, 'உலகனைத்தையும் காப்பவனான எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே ஜீவாத்மா அடிமைப்பட்டவன்' என்ற பொருள் கிடைக்கின்றது. இங்கு பிரணவத்தில் எம்பெருமான் மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளான். எம்பெருமானுடைய தேவியான திருமகள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை. ஆயினும் இங்கு 'அ' என்னும் முதல் பத்தில் திருமகளையும் சேர்த்தே கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கின்றனர். 'அ' எனும் சொல்லால் காப்பவனான எம்பெருமானே கூறப்படுகிறான்; திருமகளோடு கூடியே எம்பெருமான்

காக்கின்றான் ஆகையால் இங்குத் திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே கூறப்படுவதாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசார்யர்கள் அருளுகின்றனர். “ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸன்னிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்” என்று பிள்ளைகளோகாசார்யர் அருளிச் செய்கிறார். ஆயினும் ‘அ’ எனும் சொல்லில் எம்பெருமான் மட்டுமேயன்றோ கூறப்பட்டிருக்கின்றான்; அப்படி இருக்கும்போது, அச்சொல்லில் திருமகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? என்ற கேள்விக்கு, பகவத்ஸேநாபதி மிச்ரர் என்ற ஆசார்யருடைய வார்த்தைகளை எடுத்துக்கூறிப் பிள்ளைகளோகாசார்யர் விடை தருகிறார்: “அந்த பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம் – அவன்மார்பு விட்டுப் பிரியில் இவ்வகூரம் விட்டுப் பிரிவது” – என்று. “அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பா” என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, ஒருநெநாடுப் பொழுதும் எம்பெருமானுடைய திருமார்வை விட்டு அகலாமல் எழுந்தருளியிருப்பவள் அன்றோ திருமகள்! எனவே, திருமகளானவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்வை விட்டு அகன்றால் அன்றோ, ‘அ’ என்ற சொல்லிலும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிவது என்று பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் அருளிச் செய்வராம். எனவே எங்கெங்கெல்லாம் எம்பெருமான் கூறப்படுகின்றானேனா, அங்கெங்கெல்லாம் திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே கூறப்படுகிறான் என்பது கருத்தாக அமைகிறது.

‘அ’ எனும் சொல்லில் திருமகளும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டாலும், பிரணவத்தின் திரண்டபொருளானது, எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே ஜீவாத்மா அடிமைப் பட்டவன் என்பதே அன்றோ? எனவே ஜீவாத்மாவைத் திருமகளுக்கும் அடிமைப்பட்டவனாகக் கூறமுடியுமோ என்ற கேள்விக்கு உலக வழக்கொன்றை எடுத்துக்காட்டிப் பிள்ளைகளோகாசாரியர் விடைத்தருகின்றார். “ஒருவன் அடிமை கொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கு என்றங்கே ஆவணவோலை எழுதுவது; ஆகிலும் பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையா யிருக்கும்படி” என்று பிள்ளைகளோகாசார்யர் அருளிச் செய்கிறார். பண்டைக் காலத்தில் ஒருவன் வேலைக்காரர்களை அடிமையாகக் கொள்ளும்போது, அடிமைப் பத்திரத்தில் அவ்வேலைக்காரரைத் தனக்கு அடிமையாக எழுதிக்கொள்வானே தலிர, தன் மனைவிக்கும் அவன் அடிமை என்று எழுதிக் கொள்வதில்லை. ஆயினும் அவ்வேலைக்காரனுக்குரிய வேலைகளை ஏவுபவள் மனைவியாகவே இருப்பாள். எனவே தலைவனுக்கு அடிமை என்றால், தலைவனுடைய மனைவிக்கும் அடிமை என்பது இயற்கையாகவே பெறப்படுவதுபோல, எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்றால் எம்பெருமானுடைய தேவியான பிராட்டிக்கும் அடிமை என்பது இயற்கையாகவே பெறப்படுகின்றது என்று பிள்ளைகளோகாசார்யர் அருளிச் செய்கிறார்.

பிரணவத்திலுள்ள அகாரத்தில் திருமகளையும் கொள்ளவேண்டும் எனும் கருத்தைப் பரந்தபடி எனும் நூலிலும், ச்ரியபதிப்படி எனும் நூலிலும் மிகச் சுருக்கமாக அருளிச் செய்யும் பிள்ளை லோகாசாரியர் தனிப்ரணவம் எனும் நூலில் இக்கருத்தை மிக விளக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்: எல்லா நூல்களும் லக்ஷ்மீ தர்மம் (அடை) என்றும், எம்பெருமான் தர்மி (அடைகொளி) என்றும் சொல்லுகின்றன.

அகாரத்தில் எம்பெருமானுக்கு உரியதாகச் சொல்லப்படும் காரணத்வம் ரக்ஷகத்வம் ஆகிய இரண்டும் திருமகளால் தூண்டப்பட்டே ஏற்படுகின்றன.

எம்பெருமானுக்குரிய தனிப்பட்ட அடையாளங்களில் ஒன்று அவன் திருமகள் மணவாளனாக இருப்பதேயாகும்.

பிரணவத்தின் விளக்கமான மேலுள்ள நாராயண பதத்தில் உள்ள நார பதத்தில் லக்ஷ்மியின் தன்மையானது வெளிப்படையாகவே கூறப்படுகிறது.

பிரணவத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கு உரியதாகச் சொல்லப்படும் அடிமை என்பது எம்பெருமான் திருமகள் ஆகிய இருவர் சேர்த்தியிலேயே செய்யப்படவேண்டும்.

பிற தெய்வங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு வேறுபாடும் தனிச்சிறப்பும் கூறப்படும்போது, திருமகள் மணவாளன் என்ற அடையாளமே அவனை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் பிரணவத்திலுள்ள அகாரத்தில் திருமகளையும் சேர்த்தே கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுகிறார் பிள்ளை லோகாசாரியர்.

‘மனைவியில்லாதவனுக்கு யாகங்கள் செய்வதற்கு உரிமை இல்லாதது போலவும், பட்டமகிழி இல்லாத அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்வதற்கு உரிமை இல்லதது போலவும், திருமகளோடு கூடியில்லாத எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷகத்வம் (காக்கும் தன்மை), சேஷித்வம் (தலைவனாகும் தன்மை) ஆகியவை இல்லை’ என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்துள்ளவற்றையும் இதற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். இவ்வாறு பிரணவத்திலுள்ள அகாரத்தில் திருமகளின் இருப்பைப் பல்வேறு காரணங்களைக் கொண்டு பிள்ளைலோகாசாரியர் நிலைநாட்டுகின்றார்.

பிள்ளைலோகாசாரியர் கூறியுள்ள கருத்தையே அடியொற்றி அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் அகாரத்தில் திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே கூறப்படுகிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார்:

‘திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்’, ‘திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்’ என்று அவனுக்கு நிருபகமாகையாலும், த்யுமணியையும் மாணிக்கத்தையும் பூவையும் விடாத ப்ரபையும் ஒளியும் மணமும் போலே ‘மணியையணியுருவில்’ ‘திருமாலை’ என்னும்படியே ‘தன்னொடும் பிரிவிலாத’ திருமகளாகையாலும், ‘ஊழியுழி தலையளிக்கும் திருமால்’ என்னும்படி ரக்ஷணதர்மத்துக்கு இவள் தர்மபத்நியாகையாலும் ‘திருமாலே நானுமனக்கு’, ‘திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட’ என்னும் ஆத்மாவுக்கு மிதுநசேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஸ்வரூபரூப பவங்களைப்போலே ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய தாதுக்களையும் விடாமையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்திக்கப்படும். – என்று, அருளிச்செய்விலுள்ள சொற்றொடர்களைக் கொண்டே இக்கருத்தை அவர் நிலைநாட்டுகிறார்.

பிரணவத்திலுள்ள அகாரத்தில் திருமகளையும் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை ஆச்சான்பிள்ளையும் வெளியிடுகின்றார். “வயக்திக்கும் ஜாதிக்கும் உண்டான ஸம்பந்தம் போலேயிரே ஈச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் உண்டான ஸம்பந்தம்” என்று அவர்

அருளிச்செய்துள்ளார். ஒவ்வொரு பொருளும் அதனுடைய ஜாதியை விட்டு எப்போதும் பிரிக்கமுடியதபடியிருக்கும். ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கூறும்போது, அதன் ஜாதியைவிட்டுப் பிரித்துப் பொருளை மட்டும் தனித்துக் கூறுமுடியாது. பொருள் மட்டும் கூறப்பட்டாலும் ஜாதியுடன் சேர்ந்த பொருளே கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு பொருளுக்கு ஜாதிபோலவே எம்பெருமானுக்குத் திருமகளாகையால், எம்பெருமானைக் கூறும்போது திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே கூறப்படுகிறான் என்றும், எனவே அகாரத்தில் எம்பெருமான் கூறப்படும்போது, திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே அங்கு கூறப்படுகிறான் என்று கொள்ளப்படவேண்டும் என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்.

பிரணவத்தின் அகாரத்தில் திருமகளோடு கூடிய எம்பெருமானே கூறப்படுகிறான் என்ற கருத்தை வேதாந்த தேசிகனும் அருளிச்செய்கிறார். “....இங்கே (அகாரத்தில்) ப்ரமாணஸித்தோபயோகிவிசேஷமான பத்நீஸம்பந்தம் ஆர்த்தம்; இப்படி ஸந்தியோகவிசிஷ்டந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம்....” என்று மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் அவர் அருளிச்செய்துள்ளார். “....ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனான ஸர்வசேஷியினுடைய ஸஹதர்மசாரினைஸம்பந்தமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்” என்று ஸாரஸாரத்திலும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

எம்பெருமானைக் கூறுமிடங்கள் அனைத்திலும் திருமகளையும் சேர்த்தே கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு வேதாந்த தேசிகனும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வார்த்தைகளையே ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார். “எம்பெருமானைச் சொன்ன இடத்திலே பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம் என்று தொடங்கி உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஆச்சான்பக்கலிலே கேட்டு நஞ்சீயர் ஸங்கரஹித்தார்” என்று வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு, பிரணவத்தின் அகாரத்தில் எம்பெருமான் கூறப்படும்போது, அங்குத் திருமகளையும் சேர்த்தே கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசார்யர்கள் அனைவரும் கருத்துவேற்றுமை இல்லாமல் அருளிச்செய்துள்ளனர்.

ப்ரணவத்தின் அகாரத்தில் திருமகளை உட்பொருளாகக் கொள்ளாமல், பிரணவத்தின் நடுச்சொல்லான உகாரத்தில் திருமகளை வெளிப்படையாகவே குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தையும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்துள்ளனர். “அன்றியிலே சில ஆசார்யர்கள்..... அவதாரணத்தை ஆர்த்தமாக்கி, இவ்வகாரம் ஸக்ஷமீவாசகம் என்றார்கள்” என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்கிறார். வேதாந்த தேசிகன் தம்முடைய ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி எனும் ரகசியநூலில் அகாரத்தில் திருமகளை உட்பொருளாகக் கொள்ளாமல் உகாரத்தில் வெளிப்படையாகக் கொள்ளும்போது, உகாரத்தால் கூறப்படுகிற அவதாரணத்தை உட்பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். “மத்யமாக்ஷரம் ஸக்ஷமீவாசகமாய் மகாரவாச்யனான ஜீவன் அவ்விருவருக்கும் தாஸபூதன் என்கிற யோஜனையில் அவதாரணம் ஆர்த்தம்” என்று இதே கருத்தை ரஹஸ்யத்ரய சளகம் எனும் நூலிலும் அருளிச்செய்துள்ளார். (தொடரும்)

அரையார் சேவை

முனைவர் ம.பெ. சீனிவாசன்

தமிழில் ‘அரையார்’ என்னும் சொல்லுக்கு அரசர் என்பது பொருளாகும். பழமொழி நானுறு என்னும் நூலின் ஆசிரியர் முன்றுரை அரையனார். முன்றுறை என்னும் இடத்திற்கு அரசராதலின் அவர் இப்பெயர் பெற்றார் எனலாம். அரசர்க்கு அடுத்த நிலையில் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்த அலுவலர்க்கும் ‘அரையார்’ எனும் பெயர் வழங்கியது. ‘பொய்கை நாட்டுப் பெரும்புலியூர் மணக்குடி அரையன்’ எனும் கல்வெட்டுக் குறிப்பால் (சி.கோவிந்தராசன், கல்வெட்டுக் கலைச்சொல் அகரமுதலி, ப.25) இதையறியலாம்.

எரிசிதறும் சரத்தால் இலங்கையனைத் தன்னுடைய

வரிசிலை வாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்துகந்த

‘அரையன்’ அமரும் மலை – திருமாலிருஞ் சோலையதே!

என்னும் திருமொழியில் (4–3–8) இராமனை ‘அரையன்’ என்கிறார் பெரியாழ்வார். இங்கும் ‘அரசன்’ என்பதே பொருள்.

இனி, வைணவ சமய மரபில் திவ்வியபிரபந்தங்களைப் பாடுவோர்க்கும் ‘அரையார்’ என்று பெயர்; இவர்களை ‘அறையார்’ என்றும் வழங்குவார். ஈட்டுரையில் இவ்விருவகை ஆட்சியும் (சாந்தி சாதனா அகராதி பக்.115;137) இடம் பெற்றுள்ளது. ஆழ்வார் பாகரங்களுக்கு அரசர் என்னும் பொருளில் ‘அரையார்’ என்றும், பாகரங்களை இசையோடு அறைதலால் (சொல்லுதலால்) ‘அறையார்’ என்றும் இதற்கு விளக்கம் தரப்படுகிறது. ‘அரையார்’ எனும் பட்டத்தை இவர்களுக்குத் திருவரங்கத்து இறைவன் வழங்கியதாகக் கோயிலொழுகு (சுதர்சனார் பதிப்பு, ப.34) கூறுகின்றது. மேலும் விண்ணப்பம் செய்வார், இசைகாரர், தம்பிரான்மார் முதலிய வேறு பெயர்களும் அரையர்களைக் குறித்து வழங்கியதை ஈட்டுரை முதலான வைணவ வியாக்கியானங்களால் அறிகிறோம். காஞ்சிபுரம் வரதராசப் பெருமாள் கோயிலில் இவர்கள், ‘அரையார்’ என்று அழைக்கப் பெற்றதாக அக்கோயில் கல்வெட்டு ஒன்று (K.V. Raman, Sri varadaraja Swamy Temple, Kanchi, P.114) கூறுகிறது.

கோயில்களில் இறைவன் திருமுன்னர்ப் பாகரங்களைப்பாடும் உரிமை அரையர்களுக்கே உண்டு. மேலும் நாடகத்தன்மையுடன் அபிநியித்தும் பொருள் கூறுவமர். இதுவே, ‘அரையார் சேவை’ எனப்படுகிறது.

கிபி.9ஆம் நூற்றாண்டில் ஆழ்வார்களின் நாலாயிரம் பாகரங்களைத் தொகுத்தனித்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் என்பவரே இதற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவர். தமிழில் உள்ள இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்திறக் கூறுகளை நினைவிற்கொண்டு பாகரங்களை இயற்பா, இசைப்பா எனத் தொகுத்து அடைவுபடுத்தியதோடு அமையாமல் இயல், இசை என்னும் இருநிலைகளைத் தாண்டி நாடகம் என்னும் மூன்றாம் நிலைக்கு நாலாயிரத்தை

நகர்த்தவும் செய்தார் அவர். இதன் பயணாய்ப் பாடல்களைப் பண், தாள அமைப்பில் பாடுவதோடு மெய்ப்பாடுகளுடன் நடித்துப் பொருள் விளங்கச் செய்யும் (*Chanted and dramatised*) ஒரு நிகழ்த்து கலையாக (*Performing art*) இது உருப்பெற்றது; ஆழ்வார் பாசுரக் கருத்துகளைக் கற்றோர் முதல் பாமரர் வரைக்கும் காட்சிப் படுத்தும் ஓர் அழகியல் உத்தியாகவும் இது பயன்பட்டது.

அரையர் சேவையின் போது பாசுரங்களைப்பாடுவதில் அரையர்கள் எவ்வளவு அக்கறை காட்சினர் என்பதை அறிவதற்கு நாச்சியார் திருமொழி உரைக்குறிப்பு ஒன்று உதவுகின்றது.

“அத்யயனோத்ஸவத்தின் போது கழுத்துக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினி கிடந்து தொண்டைய லேசாக்கி அரையர் பாடுவது போல” என்னும் குறிப்பே அது. இப்படிக் குரலிசைக்காக ஆயத்தப் படுத்திக் கொண்டவர்கள் மெய்ப்பாடு துலங்க அபிநியத்துடன் நடித்துக் காட்டியதற்கான குறிப்புகளும் உரைகளில் உள்ளன.

அன்னை என் செய்யிலென்? ஊர்என் சொல்லில் என்? தோழிமீர!

என்னை இனி உனக்கு ஆசையில்லை அகப்பட்டேன்,
முன்னை அமரர் முதல்வன் வண்துவராபதி
மன்னன், மணிவண்ணன் வாக்தேவன் வலையுனோ.

இத்திருவாய்மொழியில் (5-3-6) நாயகி பாவத்தில் பாடும் நம்மாழ்வார் வாக்தேவனுடைய வலையில் தாம் அகப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்.

இப்பாசுரத்திற்கு அபிநியம் பிடித்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர், வலை என்பதற்கு மீன் பிடிக்கும் வலைபோன்று தம் கைகளால் அபிநியம் செய்து காட்சினார். இதைக்கண்ட ஸ்ரீ இராமாநுசர் இறைவன் தன் திருக்கண் நோக்கத்தினால் ஆழ்வாரை வசப்படுத்தியமையால் இறைவனது கண்களையே வலையாக அபிநியிக்க வேண்டும் என்னும் குறிப்பினை அரையருக்கு உணர்த்தினார்.

இவ்வாறே, ‘என்னை வருக எனக் குறித்திட்டு’ எனத் தொடங்கும் கோபிகை ஒருத்தியின் ஊடற் பேச்சாகவுள்ள குலசேகராழ்வாரின் பாசுரத்துக்கு (6:8) உய்ந்தபிள்ளை என்னும் அரையர் செய்த அபிநியத்தில் எம்பார் கட்டிக் காட்டிய திருத்தமும் வியாக்கியானத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பாட்டு, அபிநியம் இவற்றுடன் உரையாசிரியர்கள் போலப் பாசுரங்களுக்கு நுட்பத்துடன் விளக்கம் தருபவர்களாகவும் அரையர்கள் விளங்கினர்.

இரக்க மனத்தோடு எரியணை
அரக்கும் மெழுகும் ஒக்கும் இவன்
இரக்கம் எழீர் இதற்கு என்செய்கேன்
அரக்கன் இலங்கை செற்றீருக்கே? (2-4-3)

என்னும் இத்திருவாய்மொழிப் பாசுரம் நாயகி நிலையை அடைந்த ஆழ்வாரின் தன்மையைத் தாய் கூற்றாக வெளிப்படுத்துகின்றது. ‘பராங்குச நாயகி நெருப்போடு சேர்ந்த அரக்கைப் போலவும் மெழுகைப் போலவும் இருக்கின்றாள்’ என்பது கருத்து.

ஆயினும் இதற்குப் பொருள் கூறிய பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், ‘அரக்கும் – மெழுகும்’ என்கிற இரண்டையும் அவளது நெஞ்சுக்கு ஒன்றும் அவளுக்கு ஒன்றுமாக ஆக்கி உரைத்தாராம். அதாவது ‘பராங்குச நாயகியின் நெஞ்சு அரக்குப் போன்று இருக்கிறது; அவளோ மெழுகைப் போல் இருக்கிறான்’ என்பது அரையர் விளக்கம். அவளுடைய நெஞ்சு அவளுக்குள்ளே அடங்கியதாலால் இப்படிப் பிரித்துப் பொருள் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பது பட்டர் கருத்து. பட்டரின் கருத்தே பொருந்து மெனினும் அரையரின் பொருள் காணும் முயற்சிக்கு மதிப்புக் கொடுத்து ஈட்டுரையில் நம்பிள்ளை இதனைப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

பாகரங்களுக்குப் பொருள் காண்பதில் ஜயம் ஏற்பட்ட போது தயக்கமின்றிப் பிறரைநாடு உண்மைப் பொருளை அறிவதில் அரையர்கள் ஆர்வம் காட்டினர். பெரிய திருமொழியில் வரும் ‘முனிக்கரையன்’ (2-4-6) என்பது யாரைக் குறிக்கிறது என்று தெரியாமல் அழகப்பெருமாள் அரையர் பலரையும் கேட்டுத் திரிந்ததாகவும் கடைசியில் அது பரசராமனைக் குறிப்பது என்று தெளிவுபெற்றதாகவும் பெரிய திருமொழி உரைக்குறிப்பால் (வைணவ ஆசார்யர்களின் வாழ்வும் வாக்கும், எண் 215 காண்க) அறிகிறோம். இவ்வாறே பெரிய திருமொழிப் பாகரம் ஒன்றுக்கு ஆப்பான் திருவழுந்தார் அரையரும், ஆழ்வார் திருநறையூர் அரையரும் பட்டரிடம் சென்று பொருள் கேட்டறிந்ததாகவும் ஒரு குறிப்பு (காண்க, மேலது எண் 274) காணப்படுகிறது.

‘உணங்கல்கெடக் கழுதை உதடு ஆட்டம் கண்டு என்பயன்?’ என்னும் திருவாய்மொழிக்கு (4-6-7) ஜயன் திருக்குருகைப் பெருமாள் அரையர் என்பவர் கூறிய புதுப்பொருளைக் காற்கடை கொள்ளாமல் – அலட்சியம் செய்யாமல் ஈட்டுரை (முற்குறித்த நால், எண் 570) பதிவு செய்திருப்பதையும் பார்க்கிறோம்.

இத்தகைய சிறப்புக்களால் திருமுளை சாத்துதல் தொடக்கமாகவுள்ள கோயில் திருவிழா நாள்களில் அரையர்கள் கெளரவிக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகளும் உள்ளன.

பண்ணேர் மொழியாரைக் கூவிமுளையட்டிப் பல்லாண்டு கூறுவித்தேன் என்னும் பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாகரத்திற்கு (3-3-6) உரை கூறுகையில், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர், பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், ஆப்பான் திருவழுந்தார் அரையர் முதலான தம்பிரான்மார் சிறப்பிக்கப்பட்டதை உவமை முகத்தால் எடுத்துக்காட்டுகிறார் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை.

நஞ்சீயர் மிகவும் நலிவற்றிருந்த போது அவர் விரும்பியவாறு பெற்றி என்பவர் வரந்தரும் பெருமாள் அரையர் என்பவரைக் கொண்டு, ‘தூவிரிய மலருழக்கி’ என்னும் திருமங்கையாழ்வார் பாகரத்தைச் (3-6-1) சேவிக்கச் செய்ததாகப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் உரைக்குறிப்பு (மேலது எண் 215) தெரிவிக்கிறது.

பொதுவாக நாயகி பாவப்பாகரங்களுக்கு இசைப் பண்பும் நாடகக்கூறும் கொண்டு விளக்கம் தருவதாக அரையர் சேவை அமைந்துள்ளது. இதன் உட்பிரிவுகளான முத்துக்குறி, பள்ளுப்பாட்டு, ஊடற் பேச்சு போன்றவை விரிவஞ்சி இங்கு விளக்கப் பெறவில்லை. ஆர்வமுள்ளோர் பேராசிரியர் சு.வேங்கடராமன் எழுதிய, ‘அரையர் சேவை’

எனும் சிறந்த நூலைப் படித்து அறிந்து கொள்ளலாம். அத்துடன் அரையர் பற்றிய பல தகவல்களை அறிவதற்குப் பேராசிரியர் ம.அ. வேங்கடகிருஷ்ணன் எழுதி உதவிய ‘வெணவ ஆசார்யர்களின் வாழ்வும் வாக்கும்’ என்னும் நூல் பெரும் பயன் தருவது.

அரையர் சேவையின் பிறிதொரு சிறப்புக் கூறு தம்பிரான் படி வியாக்கியானம் என்பது. ‘பாண்டித்யத்துடன் வியாக்யான புருஷர்களாகவும் அரையர்கள் விளங்கினர்’ என்பதற்குத் தம்பிரான்படி சான்றாகவுள்ளது. இது மதுரகவியாழ்வார் பாடிய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பற்றியது; நாதமுனிகள் காலந்தொட்டே அதற்கு அரையர்கள் வியாக்கியானம் கூறும் முறையில் நிகழ்த்தப்பட்டு வருவது.

அரையர்களின் குரல்வளம் அபிநயம், பொருள் கூறும் சிறப்பு இவற்றை மட்டுமே நம்பி நடத்தப்பட்டு வந்த கலை இது.

இராமாநுசர் போன்றவர்களால் போற்றிவளர்க்கப்பட்ட இவ்வரிய கலை இன்று ஆழ்வார் திருநகரி, திருவில்லிபுத்தூர், திருவரங்கம் ஆகிய மூன்று கோயில்களில் மட்டுமே நிகழும் அளவுக்கு அருகிவிட்டது.

“அரையர்களிலே ஒருவர் கோபிகையாகவும் மற்றொருவர் கிருஷ்ணனாகவும் பாவனை செய்து கொண்டு பேசுவார்கள்; தாளம், பின்பாட்டு, ஆண்வேஷம், பெண்வேஷம், வர்ணப் படுதாக்கன், அலங்கரித்த திரைகள் என்பவைகளில் ஓன்றும் இல்லை. பக்தி ஒன்றிருந்தால் தான் இந்த நாடகத்தைக் கவனிக்க முடியும்” என்கிறார் ‘நினைவு அலைகள்’ என்னும் நூலில் (பக்.28, 29, கலைமகள் காரியாலயம், 1947) டாக்டர் டி.எஸ்.எஸ்.ராஜன்.

பந்தயக்குதிரை போலக் கோயிலுக்குச் சென்று திரும்பும் காலமிது. பக்திக் குறைவோடு நேரமின்மையும் சேரவே இந்தகு நிகிழ்த்து கலைகள் அருகிவிட்டனவோ என்று தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

குறிப்பு: அரையர் சேவை பற்றிக் கொஞ்சம் தொட்டுக் காட்டுவதே நோக்கம். ஆர்வமுள்ளோர் வல்லார் வாய்க்கேட்டும் உரிய நூல்களைத் தேடிக் கற்றும் முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கீதாசார்யன்

E-mail: geethacharyan@yahoo.com

ஆசிரியர்

Dr. M.A.வோங்கரீஸ்வரன் M.A., M.Phil., Ph.D., D.Litt.

இனை ஆசிரியர்

M.A. மதுரைன் (M.C.A., M.A.(Skt.), M.A.(Vaishnavism)

கீதாசார்யன்

7. தெற்கு மாடலீதி, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 600005

மூன்று வருடச் சந்தா ரூ. 500

ஆயுள் சந்தா ரூ. 2500

Account in the Name of GEETHACHARYAN
Punjab National Bank, Triplicane Branch
S.B. A/c No. 0346002100022891 IFSC: PUNB0034600

இராமன் யர்ம்பரையில் வந்த சோழர்கள்

டாக்டர் ஜயழே ஸாரநாதன்

தமிழ் நாட்டுக்கும், இராமனுக்கும் உள்ள தொடர்பு சோழர்கள் காலம் முதலே தொடங்குகிறது. சோழ மன்னர்கள் தாங்கள் மனு, அவன் மகன் இக்ஷவாகு முதலாணோரது பரம்பரையில் வந்தவர்கள் என்று செப்பேடுகளிலும், கல்வெட்டுகளிலும் எழுதி வைத்துள்ளார்கள். சுந்தர சோழச் சக்கரவர்த்தி, தனது மந்திரியான அநிருத்த பிரம்மராயருக்கு அளித்த அன்பில் தான பத்திரத்தில், திருமாலின் கண்ணொளியிலிருந்து தோன்றியவர்கள் சோழ குடும்பத்தினர் என்று எழுதியுள்ளார். (திருமால் கண்ணொளியிலிருந்து வந்தவன் குரியன்; எனவே சோழர்கள் குரியகுலத்தவர்கள் என்பது கருத்து.)

மன்னர்கள், தங்களை தெய்வத்துக்குச் சமமாக உயர்த்திக் காட்டுவதற்கு அவ்வாறு எழுதியிருக்கலாம் என்று இதனை எளிதாகக் கடந்து போய்விட முடியாது. சோழர்கள், தாங்கள் விஷ்ணுவைப் போன்றவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. தாங்கள் விஷ்ணுவின் அவதாரமான இராமனின் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் என்றே சொல்லிக் கொண்டார்கள். விஷ்ணு பரம்பரைத் தொடர்பை, மற்ற இரு தமிழ் அரசர்களான சேரரும், பாண்டியர்களும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்களும், தங்களுக்கென சில தெய்வத் தொடர்புகளைச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சேரர்கள், இந்திரனிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கும் வண்ணம் 'வானவர்' என்னும் பட்டப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர் என்று மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் பண்டைய நூல்களும், நிகண்டுகளும் குறிக்கின்றன என்கிறார். சோழ, பாண்டியர்களைப் போலல்லாமல், ஆரம்பம் எங்கே, எப்பொழுது என்று தெரியாத புராதானத்தைக் கொண்டுள்ளதால், சேரர்களை முன் வைத்து, சேர, சோழ, பாண்டியர் என்று சொல்லும் வழக்கமும் வந்துள்ளது என்கிறார் அவர்.

பாண்டியர்கள், தாங்கள் தடாதகைப் பிராட்டி எனப்படும் மீனாக்ஷி அம்மையின் வழி வந்தவர்கள் என்றும், அதனால், தங்களைக் 'கெளரியர்' என்று அழைத்துக் கொண்டும், சிவ பெருமானின் அருளைப் பெற்றவர்கள் என்றும் சொல்லிக் கொண்டனர். எனினும், நாட்டைக் காக்கும் மன்னர் என்னும் போது, காக்கும் கடவுளான திருமால் அம்சமாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொண்ட பாண்டிய மன்னர் ஒருவருண்டு. அவரே, பெரியாழ்வார் பாடல்களில் காணப்படும் கோன் நெடுமாறன். இமய மலையின் பருப்பத சிகரத்தில் (அமர்நாத் சிகரம்) கயல் பொறித்ததும் அந்த மன்னன்தான். அந்த மன்னனது விஷ்ணு பக்தியைப் பற்றி வேறொரு கட்டுரையில் பார்ப்போம். இங்கு சொல்ல வருவது, பாண்டியர்களது வம்சாவளி, மீனாக்ஷி தேவியிடமிருந்துதான் ஆரம்பிக்கிறது என்பதே.

சேர, சோழ, பாண்டியர்களில் சோழர்கள் மட்டுமே தங்களை இக்ஷவாகு பரம்பரையில் வந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டனர். இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள செப்பேடு, கல்வெட்டு போன்றவற்றுள் நான்கு சாசனங்கள் சோழ வம்ச பரம்பரையைப் பட்டியலிடுகின்றன. அவை, சுந்தரசோழன் அளித்த அன்பில் செப்பேடுகள், முதலாம் இராஜராஜ சோழன் பெயரில்

உள்ள லேடன் செப்பேடுகள், முதலாம் இராஜேந்திரன் அளித்த திருவாலங்காடு செப்பேடுகள் மற்றும் வீரராஜேந்திர சோழனது கண்யாகுமரி கல்வெட்டு.

சோழ பரம்பரையில் பரதனும், சிபியும், இராமனும்

இவை கொடுக்கும் வம்சாவளியின் ஆரம்ப கால அரசர்கள், வால்மீகி இராமாயணத்தில், இராமரது திருமணத்தின் போது வசிஷ்டரால் சொல்லப்படும் இராம வம்சாவளியை ஒத்திருக்கிறது. மாந்தாதா வரை ஒரே வம்சாவளிதான். மாந்தாதாவுக்குப் பிறகு, இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் செப்பேடுகளில் முசுகுந்தன் வருகிறான். அங்கிருந்து தொடரும் பெயர்கள் சிபிச் கக்கரவர்த்தியில் முடிகிறது. சிபிக்குப் பிறகு சோழ வர்மன் வருகிறான். இது சந்தர சோழன், இராஜராஜன் ஆகியோரது செப்பேடுகளில் காணப்படுகிறது. இராஜேந்திரன் செப்பேட்டில், சிபிக்குப் பிறகு, மருத்தன், துஷ்யந்தன், அவனுக்கும், சகுந்தலைக்கும் பிறந்த பரதன், அவனது மகனாக சோழ வர்மன் குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.

இராஜேந்திரனது மகனான வீரராஜேந்திரன் கண்யாகுமரி அம்மனது கோயில் தூண்களில் செதுக்கியுள்ள சாசனத்தில், பிரம்மா, மீசி, கஸ்யபர், வைவஸ்வதர், மனு, இக்ஷவாகு என்று ஆரம்பித்து, ஹரிசந்திரன், சகரன், பாகீரதன் என்று தொடர்ந்து, இராமன் வரை பட்டியல் நீள்கிறது. ராமனை நான்கு பாடல்களில் புகழ்ந்து, அதன்பின், அப்படிப்பட்ட ராமனது குடும்பத்தில் சோழன் என்னும் பெயர் கொண்டவன் பிறந்தான். அவனே சோழ ராஜ்ஜியத்தை நிறுவினான் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டில் சிபியின் பெயர் சொல்லப்படவில்லை. இந்த ஒரு கல்வெட்டில்தான் நேரிடையாக இராமனது சம்பந்தமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வம்சாவளிப் பெயர்கள்

இந்த நான்கு சாசனங்களில் காணப்படும் வம்சாவளி சம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. நான்குமே, அடுத்தடுத்த நான்கு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த மன்னர்களது ஆணையால் 10 மற்றும் 11-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டவை. இந்த காரணங்களால் இவை உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை என்ற மறுப்பும் எழுவாய்ப்பிரிக்கிறது.

இவற்றுக்கு பதில் தேடுகையில், அரசர்களது ஒப்புதல் இல்லாமல் இந்த வம்சாவளிகளையாரும் எழுதியிருக்க முடியாது என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதே நேரம், அரசர்களும், பொய்யான பரம்பரையை எழுதிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அதிலும், உலகம் புகழும் சிவாலயத்தைத் தஞ்சையில் எழுப்பிய முதலாம் இராஜராஜன் போன்ற அரசர்கள் இக்ஷவாகு வம்சத் தொடர்பு இல்லாமல், அந்த வம்சத்திலிருந்துதான் தான் தோன்றியதாக ஒரு பொய்யுரையைப் பரப்பியிருக்க முடியாது.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதாலேயே இந்த வம்சாவளியை யாரோ புகுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதும் ஏற்படுத்தைது அல்ல. சோழர்கள் மட்டுமல்ல, பாண்டியர்களும், ஸம்ஸ்க்ருதம் மற்றும் தமிழ் என்று இரு மொழிகளிலுமே சாசனங்களை அளித்துள்ளனர். குறிப்பாக வம்சாவளியைச் சொல்லுமிடத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத மொழியைப் பயன்படுத்தி இருப்பதை பாண்டியர்களது சின்னமனுரை, வேள்விக்குடி செப்பேடுகள் போன்ற பல சாசனங்களில் பார்க்கிறோம். (தானப் பகுதி மட்டுமே தமிழில் இருக்கும்) ஸம்ஸ்க்ருதம் பாரத தேசம் முழுவதும் பரவலாக அறியப்பட்டிருந்ததால், அந்த மொழியில் எழுதப்படும் வம்சாவளியை நாடு முழுவதுமுள்ள மக்கள் அறிந்து கொள்ள உதவும் என்பதே இதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியும்.

மேலும், ஸம்ஸ்கருதம் என்பது, வடசொல் என்னும் பெயரில் தமிழின் ஒரு அங்கமாக உள்ளது என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் (சொல்லதிகாரம், குத்ரம்: 401, 402). ஸம்ஸ்கருதமும், தமிழும் ஒன்றாக உருவாக்கப்பட்டவை என்பதே தமிழ்ச் சங்கம் மூலம் பாண்டியர்கள் தமிழ் வளர்த்த பாங்கினைக் கூறும் திருவிளாயாடல் புராணம் தரும் செய்தி. அதுவே வைணவம் வலியுறுத்தும் கருத்தும் ஆகும். வடவேங்கடம் முதல் தென் குமரி வரை என்று மங்கல திசையான வடக்கில் ஆரம்பித்து, பிறகு தெற்குத் திசையைத் தொல்காப்பியம் சொன்னதற்கு ஒப்ப, தமிழ் அரசர்களும், வடசொல்லில் தங்கள் குலப் பெருமையைப் பகர்ந்துவிட்டு, பிறகு தென் சொல்லாம் தமிழ்ச் சொல்லில் உலகியல் விவகாரங்களை எழுதியுள்ளார்கள்.

ஸம்ஸ்கருதப் புலமை உள்ளவர்கள்தான் அந்தப் பகுதியை எழுதியுள்ளார்கள் என்பதை, எழுதியவர் தன்னைப் பற்றி அந்தந்த சாசனங்களிலோயே குறிப்பிட்டு இருப்பதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அவர்கள் அதைத் தான்தோன்றித்தனமாக எழுதியிருக்க முடியாது. அரசனது ஒப்புதலோடும், அரசனது வழிகாட்டுதலோடும்தான் எழுதியிருக்க முடியும். அந்த அரசர்களும் வழிவழியாகச் சொல்லப்பட்ட வம்ச பரம்பரைக் கருத்துக்களது அடிப்படையில்தான் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க முடியும். இல்லையென்றால், தந்தையான முதலாம் இராஜராஜன், சிபிச் சக்கரவர்த்தியிலிருந்து வந்தவன் முதல் சோழன் என்று சொல்ல, தனயனான முதலாம் இராஜேந்திரன், துஷ்யந்தனது மகனான பரதனுக்குப் பிறந்தவன் தான் முதல் சோழன் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அவனது மகனான வீராஜேந்திரன், அந்த முதல் சோழன் இராமனது குடும்பத்தில் வந்தவன் என்று எவ்வாறு சொல்லியிருக்க முடியும்.

இதன் மூலம் தெரிவது என்னவென்றால், துஷ்யந்தன் மகனான பரதனுக்கும், சிபிக்கும், இராமனுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது. தற்காலச் சிந்தனையில் சொல்வதென்றால், இவர்கள் மூவருமே ஒரே மரபணுவைக் கொண்டவர்கள், அதாவது தந்தை வழியில் ஒரே வம்சத்தில் தோன்றியவர்கள் என்று 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தெரிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள் என்பதே. முதல் சோழனின் தந்தையான பரதன்

முதலில் பரதனது மகன், சோழ வர்மன் என்னும் திருவாலங்காடு செப்பேட்டு விவரத்தை ஆய்வோம். துஷ்யந்தனது மகனான பரதனுக்கு மூன்று மனைவியர் என்றும், அவர்கள் மூலம் மொத்தம் ஒன்பது மகன்கள் பிறந்தனர் என்பதும் விஷ்ணு புராணம் சொல்லும் செய்தி. பரதனுக்குப் பிறந்தவன்தான் சோழவர்மன் என்று திருவாலங்காடு செப்பேடு சொல்வதன் மூலம், அவன் அந்த மகன்களுள் ஒருவன் என்று தெரிகிறது.

அவன் தன் பெற்றோரைவிட்டு நீங்கி, தென் திசை நோக்கிப் பயணம் செய்து பூம்புகாரை வந்தடைந்திருக்கிறான். இந்தப் பயணத்தை, கன்யாகுமரி கல்வெட்டு விவரிக்கிறது. அவனைப் போலவே பரதனது மற்ற மகன்களும் எங்கெங்கோ சென்று தங்கள் பரம்பரையை வளர்த்திருக்கக் கூடும். பரதனது மகன்கள், தங்கள் தாய்மார்களால் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பது ஒரு பேச்சுக்காகத்தான் என்று தெரிகிறது. அவர்கள் அனைவருமே பரதனைவிட்டு நீங்கினார்கள் என்பதை அவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சோழன், சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் மகனானது எப்படி?

சோழவர்மன் பரதனது மகன் என்பது உண்மையென்றால், அவனே எப்படி சிபிச் சக்கரவர்த்திக்கும் மகனாக இருந்திருக்க முடியும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. சிபியை முன்னிட்டே,

சோழர்களுக்கு, செம்பியன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இதை, சங்க நூல்களும் தெரிவிக்கின்றன.

சிபி யார்ன்று பார்த்தால், அவன், பரதனது தந்தை வழிப் பாட்டனாருடைய சகோதரன் வழித் தோன்றலாகிறான். இதன் ஆரம்பம் ஐந்து சகோதரர்களில் இருக்கிறது. யது, தூர்வஸை, த்ருஹ்ய, அநு, புரு என்னும் ஐந்து சகோதரர்களில், புருவில் வம்சத்தில் வந்தவன் துஷ்யந்தன். அவனை, புருவின் சகோதரனான தூர்வஸைவின் வம்சத்தில் வந்த மருத்தன் தத்து எடுத்துக் கொள்கிறான் (வி.புரா. 4-16). மற்றொரு சகோதரனான அநுவின் வம்சத்தில் வந்த உசீனரனது மகன் சிபி ஆவான். ஆக, இவர்கள் எல்லோருமே, ஒரே தகப்பனுக்குப் பிறந்த மகன்கள் வழியில் வந்த பங்காளிகள்.

இவர்களுள், துஷ்யந்தனது மகனான பரதனுக்குப் பிறந்த சோழவர்மன், சிபிக்கு மகனாவான் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளதால், சிற்றப்பன் வழி வந்த சிபி அல்லது அவன் குடும்பத்தினர் அவனை ஸ்வீகாரம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. பரதன் அவனைக் கைவிட்டுவிடவே, பரதனைப் பற்றி சோழ வம்சத்தினர் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதில்லை. சிபியைப் பற்றி மட்டுமே, அதிலும் அவன் புறாவுக்காக தன் தசையையே அரிந்து கொடுத்த செயலைப்பற்றிதான் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறுதான் சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். ஆனால், பரதனது தொடர்பை, திருவாலங்காடு செப்பேடு மட்டுமே தெரிவிக்கிறது. அதன் மூலம், வரலாற்றில் வேறு எங்கும் பதிவு செய்யப்படாத, மேற்சொன்ன விவரங்களும் தெரியவருகின்றன.

சோழருக்கு இராமநுடனான தொடர்பு

பரதன் சிபி ஆகியோருடனான சோழவர்மன் தொடர்பு, இராமனுடனும் எவ்வாறு தொடர்கிறது? இங்குதான் அந்த ஐந்து சகோதரர்களது தந்தையான யயாதி வருகிறார். யயாதியின் கதை பலரும் அறிந்ததே. ஆனால் அந்த யயாதி இராமனது முன்னோன் என்பது பலரும் அறியாதது. வால்மீகி இராமாயணத்தில் (1-70-42), இராமரது திருமணத்தின்போது வசிஷ்டரால் சொல்லப்படும் இராம வம்சாவளியில், நஹ்ரான், அவன் மகன் யயாதி ஆகியோரது பெயர்கள் வருவதால், இராமனுக்கும், யயாதிக்கும் நேரடி மரபனுத் தொடர்பு இருக்கிறது புலனாகிறது.

அதே வால்மீகி இராமாயணத்தில், பரதனுடன் காட்டுக்குச் சென்று இராமனைத் திரும்பி வருமாறு அழைக்கும் கட்டத்திலும், வசிஷ்டர் இராம வம்சாவளியைச் சொல்கிறார். இராமனது பரம்பரையில் மூத்த மகன்தான் அரசரிமை பெறுகிறான் என்று சொல்லும் போது, இன்னாருடைய மூத்த மகன் இன்னார் அரசரானார்கள் என்று வரிசையாக வசிஷ்டர் பட்டியலிடும்போது யயாதியின் பெயரைச் சொல்லவில்லை. நஹ்ரானுக்குப் பிறகு அவனது மகனான நாபாகன் அயோத்தி அரசனானான் என்கிறார் (2-110-32). இதன் மூலம் யயாதி மூத்த மகன் அல்லன் என்று தெரிகிறது.

மேலும், விஷ்ணு புராணத்தில் (4-6), அவன் சந்திர குலத்தில் வந்தவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். இந்த குலத்தினர், இங்குவாகுவின் மூத்த சகோதரியான இலாவின் வழிவந்தவர்கள். இந்த குலத்திலும், நஹ்ரான் - யயாதி என்பவர்கள் தந்தை-மகனாகச் சொல்லப் பட்டிருப்பது வினோதமாக இருக்கிறது. பரதன், சிபி, இராமன் என அனைவர் தொடர்பையும் சோழர்கள் சொல்லுவதால், இந்த யயாதி, குரிய வம்சமான இங்குவாகு குலத்தில் பிறந்து சந்திர

குலத்துக்குத் தத்து கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் மகன்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் பரதனும், சிபியும். இந்த வகையில் இவர்கள் இருவரும், இராமனுடன் ஒரே மரபணுத் தொடர்பில் வருகிறார்கள். இதனால் சோழர்கள் பரம்பரையில் இம்முவரும் வருகிறார்கள்.

இராமன் குலதனம் சோழர்களுக்கு

இராமனது பரம்பரையுடன் தொடர்பு இருந்ததால், பட்டாபிஷேகத்தின் போது இராமனால் விபீஷணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ‘குலதனம்’, சோழர்களிடம் சேர்ப்பிப்பதற்காக இருந்திருக்கலாம். பட்டாபிஷேகம் முடிந்து ’குலதனத்துடன்’ விபீஷணன் திரும்புகிறான் (வா.இரா. 6-128 –90). இராமன் வைகுந்தம் செல்லத் தயாராகும் போது விபீஷணனிடம் இக்ஷவாகு குல தெய்வமான ‘ஜெகந்நாதனை’ வழிபடுமாறு இராமன் சொல்கிறான். (வா.இரா 7-121)

இதற்கு முன்னால் இராமன் விஷ்ணுவை வழிபடுவதைப் பற்றி வால்மீகி கூறுகிறார். தசரதன் ஏற்பாடு செய்த பட்டாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு அதற்கு முந்தின தினம், இராமனும், சீதையும், அவர்களது வீட்டில் சில நியமங்கள், பூஜைகளை செய்கிறார்கள். அப்பொழுது விஷ்ணுவை வழிபட்டார்கள் என்றும் விஷ்ணுவை முன்னிட்டு ஹோமம் செய்தார்கள் என்றும், அதன் பிறகு விஷ்ணுவின் இருப்பிடத்தில் (கோயிலில்) குசப் புல்லாலான பாயில் படுத்துறங்கினார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (வா.இரா 2-6) எனவே ராமன் தனக்கென்று விஷ்ணு விக்ரஹத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

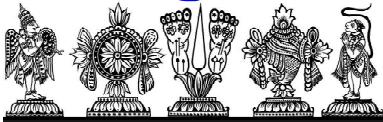
ராமன் தன்னுடைய ஆராதனப் பெருமானை விபீஷணனுக்குக் கொடுக்க, விபீஷணன் தன் இருப்பிடமான இலங்கைக்குச் செல்லும் வழியில், சோழ ராஜ்ஜியம் இருப்பதாலும், திடீரென்று ஏற்பாடு செய்த பட்டாபிஷேகத்துக்கு சோழர்கள் வரமுடியவில்லை என்பதாலும், இராமன் தன் பரிசாக, தான் வழிபட்ட பெருமானை, தன் குலத்தில் வந்தவர்களான சோழர்களுக்கு அளிக்க, விபீஷணனைப் பணித்தானோ என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. இதற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில், விபீஷணன் பெருமானை சோழ நாட்டில் விட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான். சோழர்களும், ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தங்கள் ‘குலதனம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கம் கோயிலின் வெள்ளைக் கோபுரத்தின் உட்சவரில் காணப்படும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலக் கல்வெட்டில், “குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்குக் குலதனமாய் வருகிற கோயிலில்” என்று ஸ்ரீரங்கம் கோயிலைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (SII Vol 24, No. 133, A.R. No. 89 of 1936-37) அந்த அரசனோ சைவத்தில் பற்று கொண்டவன். அவனுக்குக் குலதனமாகக் கிடைத்த கோயில் என்று எழுதப்பட்டுள்ளதால், இந்தப் பெருமாள் இராமனது குலதனமாக சோழர்களுக்குக் கிடைத்தவர் என்று அறிகிறோம். சோழர்களைத் தன்னுடைய வம்சாவளியினர் என்று இராமன் நினைத்திருக்கவேதான், தான் வழிபட்ட மூர்த்தியை, தன்னுடைய குலதனமாக, சோழர்களுக்கு, விபீஷணன் மூலமாகக் கொடுத்திருக்கிறான்.

மூன்றாம் குலத்துங்க சோழன் 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவன். எனவே இராமனது தொடர்பு என்பது பின்னாளில் இவர்களாகவே கற்பனை செய்துக் கொண்டது என்று யாரேனும் மறுப்பு சொல்லலாம். இராமனது தொடர்பு பின்னாளில் ‘கண்டுபிடித்த’ தல்ல. சங்கப் புலவர்களும் இராமனை, சோழர்களது முன்னோன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவற்றையும் நாம் விவரிப்போம்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

அயோத்யா ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி தேவஸ்தான தீருப்பவித்ரோத்ஸவம்

(அம்மாஜி மந்திர), கோலாகாட், அயோத்யா

Local Office: Sri Saraswathi Bhandaram Committee,
16, Peyalwar Koil Street, Triplicane, Chennai 600 005.

ஸ்ரீராமபிரான் அவதரித்த திவ்யக்ஷேத்ரமான அயோத்யையில் ஸரயு நதிக்கரையில் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அற்புதமான ஒரு திருக்கோயிலை ஸ்ரீமான் உ.வே. யோகிபார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி சென்ற நூற்றாண்டியில் நிர்மணித்துள்ளார். அயோத்யையில் இத்திருக்கோயில் தென்னாட்டுப் பாணியில், மூலவர், உத்ஸவர், தவஜஸ்தம்பம், விமானம் முதலிய வைபவங்களுடன் அமைந்துள்ளது. இத்திருக்கோயிலை ஸ்ரீஸரஸ்வதீபண்டாரம் கமிட்டி நிர்வகித்து வருகிறது. இங்கு எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இவ்வருடம் பவித்ரோத்ஸவம் கீழ்க்கண்டபடி நடைபெறவிருக்கிறது.

பவித்ரோத்ஸவ நிகழ்ச்சி நிரல்

புரட்டாசி 11 (28-9-2023) வியாழக் கிழமை

மாலை அங்குரார்ப்பணம், மருத்ஸங்க்ரஹணம், வேத திவ்யப்ரபந்த தொடக்கம்.

புரட்டாசி 12 (29-9-2023) வெள்ளிக் கிழமை

காலை முதல் கால ஹோமம், ரசஷாபந்தனம், பவித்ரம் சாத்துதல்
மாலை இரண்டாம் கால ஹோமம், வேத பாராயணம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை.

புரட்டாசி 13 (30-9-2023) சனிக்கிழமை

காலை மூன்றாம் கால ஹோமம், வேத பாராயணம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை.

மாலை நான்காம் கால ஹோமம், வேத பாராயணம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை.

புரட்டாசி 14 (1-10-2023) ஞாயிற்றுக்கிழமை

காலை ஸரயு நதியில் தீர்த்தவாரி, ஐந்தாம் கால ஹோமம்,

மஹா பூர்ணாஹ்ரதி, வேத திவ்யப்ரபந்த சாற்றுமறை.

ஆர்வமுள்ள அன்பர்கள் இந்த உத்ஸவத்தில் நேரில் கலந்து கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுடைய அருளாப் பெறுமாறு பிரார்த்திக்கிறோம். தொடர்புக்கு - 9444144671 (WhatsApp only) இந்த உத்ஸவத்திற்கு நன்கொடைகளை கீழ்க்கண்ட வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தலாம்:

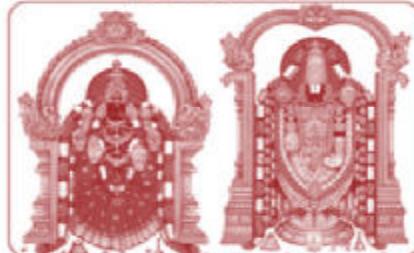
Sri Sasraswathi Bhandaram Committee

Indian Bank Triplicane Branch S.B. A/c No.848266445 IFS Code: IDIB000T055

ஸ்ரீராமாநுஜதாலோஹம்

Srimatthe Ramanujaya Namaha

Srinivasaya Mangalam

Sri Varavara Munaye Namaha

SRI BHAGAWAT RAMANUJA SIDDANTHA PRACHAR SABHA (Regd.)

(301. RNA Park View. Road No. 4. CHEMBUR. MUMBAI – 400071) CONTACT NOS. 9869441127 / 9821013274

RAMANUJA DASOHAM

ஸ்ரீராமாநுஜ தாலோஹம்

ஸ்ரீராமாநுஜதாஸோஹம்

SRI BHAGAWAT RAMANUJA SIDDANTHA PRACHAR SABHA (Regd.)

(Regn No.: 798 dated 23.05.2003 under Societies Regn. Act, 1860 & FR-25901 dated 16.10.2003 under Bombay Public Trust Act 1950)

Regd. Off.: 301, RNA Park View, Road No. 4, Opp. Gandhi Maidan, Chembur, Mumbai-400071. Mob.: 98210 13274

Portal: <https://www.mumbairamanujasabha.org>

Patron Saints

Sri Vanamamalai H H Sri Madhurakavi Ramanuja Jeer Swamigal

Sri Tirupathi H H Periya Kovil Kelvi Appan Jeer Swamigal &

H H Siriya Kovil Kelvi Appan Jeer Swamigal

Managing Committee

President

Sri P Sundararajan

Vice President

Sri S Ramanujam

Hon. Gen. Secretary

Sri P V Kulasekhar

Hon. Treasurer

Sri P Srinivasan

Members

Sri R Raghavan

Sri S Seshadri (Mulund)

Sri K S Ravi

Sri S Raghunathan

Sri S Ramesh

Sri P Thiruvengadam

Sri S Raghavan

Sri A P Kannan

Sri P S Ramanujam

Sri M P Govindarajan

Sri V Suresh Kumar

Sri R Ramachandran

Sri (Dr) K Raghuraman

Sri S Vijayaraghavan

Sri R Sundararajan

Sri Santhanam Chari

Sri Balaji Kannan

Hon. Advisors

Sri S Pattabhiraman

Sri S Sadagopan

Sri R G Rajan

Internal Auditor

Sri C Rajagopalan

OUR MOTTO : SERVICE TO HUMANITY IS SERVICE TO GOD

ALL ARE WELCOME TO JOIN SRI RAMANUJA FAMILY

SABHA MEMBERSHIP DETAILS

1. Life Membership Rs. 1010/- (One time payment)
2. Patron Family Membership Rs. 15010/- (One time payment)

Our Bank details For payment of Membership Fee or any Donation :

State Bank of India, Chembur Branch, Mumbai – 400071

A/c Name: “SRI BHAGAWAT RAMANUJA SIDDANTHA PRACHAR SABHA”

SB A/c No.: 10339724389 – IFSC : SBIN 0000533

Email: mumbairamanujasabha@gmail.com

website: <https://www.mumbairamanujasabha.org>

Facebook: <https://www.facebook.com/ramanujasabha.mumbai.5>

Youtube: <https://www.youtube.com/channel/UCjK5Kx25iy5U8vUH0Jzn0Gw>

இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்

ஸ்ரீ.வே. டாக்டர் V.V. ராமாநுஜன் ஸ்வாமி

அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ்நூல் வாழ - கடல்கழுந்த
மன்னுலகம் வாழ மனவாளமாழுனியே !
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

ஸ்ரீமணவாளமுனிவனர்யாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆநுதினமும் கோவில்களிலும் தமதீல்லங்களிலும் பலமுறை அநுஸந்திக்கும் பாகரம் இது. நாம் யாவரும் வாழ்ச்சி பெறும் அடிப்படையைக் கூறுகிறது. அடியார்கள்-தத்யர்கள் எனப்படும் எம்பெருமானடியார்கள். இராமானுசன் அடியார்கள் என்னவுமாம். இவர்களின் நல்வாழ்வுக்கடி மனவாள மாழுனிகள். ஸ்வாமி இன்னுமொரு நூற்றாண்டு வாழ வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தனை. ஸ்வாமி அவதார ஸமாப்தி ஆகி தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தாயபிற்றே என்று ஜயற வேண்டாம். ஆழ்வார், எம்பெருமானார், ஜீயர் (நுழையாழ்வார், ஸ்வாமி ராமாநுஜர், மாழுனிகள்) என்று இவர்கள் தாமே தம்மடியார்க்கு அருளியுள்ள அரச்சைத் தீருமேனிகளில் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பது வரலாற்று ப்ரஸித்தம். அடியார்கள் ஏறியருளப்பண்ணியுள்ள எல்லா தீருமேனிகளுக்கும் இது ஒக்கும்.

இவர் வாழ்வதால் அடியார்கள் வாழ்ச்சி பெறுகிறார்கள். அரங்கநகர் என்று எல்லா உகந்தருளின நிலங்களையும் கூட்டிச் சொன்னதாகக்கொள்க. சடகோபன் தண் தமிழ்நூல் - தமிழ் மறைகள். இவற்றுக்கு அங்க உபாங்கங்களான மற்றைய அருளிச்செயல்கள். மன்னுலகம் - உலகத்தில் வாழும் ஸகலஜீவராசிகளும் வாழ - வாழும்பொருட்டு. *தீருவரங்கம் தீருப்பதியே இருப்பாகப் பெற்றோம், மன்னியீர் மாறன்களை உணவாகப் பெற்றோம் (ஆர்த்தி 55) என்று ஸ்வாமியே பெருமையுடன் அருளிச் செய்வது காண்க.

அனைத்துலகும் வாழப்பிற்ந்த எதிராசமாழுனிவனின் புநரவுதாரமே மனவாளமாழுனிகள். தென்னரங்கர் சீருளால் இராமானுசர் மன்னுலகும் விண்ணுலகும் தானிட்ட வழக்காம்படி உடையவர் ஆனார். “தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் தீருத்திவைத்தான் வாழியே” என்கிறபடியே அரங்கன் நியமனப்படி அக்காலத்தில் பல சீர்தீருத்தங்களை நிறைவேற்றிவைத்தார். கலாபகாலத்தில் நெடுகியகாலம் அரங்கநாதன் வலசையாக ஸஞ்சரித்து மீண்டும் எழுந்தருளியின் இடைக்காலத்தில் சிதிலமான ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞாயை மாழுனிகள் அவன் நியமனப்படி மீண்டும் நிலைநாட்டினார்.

தீருவாய்மொழியை “சன்ற தாய் சடகோபன் - மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்பது பட்டர் தீருவாக்கு. தீருவாய்மொழிக்கு விரிவான வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தது எம்பெருமானார் காலத்துக்குப் பின்னர் தானாகையாலே அதன் ஆழ்பொருள்களையெல்லாம் உலகோர் அறியப்பெற்றது மாழுனிவருளாலே. இவருக்கு “சடு முப்பக்தாறாயிரப்பெருக்கர்” என்ற ப்ரஸித்தமான தீருநாமம் உண்டு. மிகவிரிவான “நுழையுள்ள ஸ்ரீராமாநுஜதಾலೋஹம்” என்ற பெருமையுடன் உண்டு.

ஸ்ரீராமாநுஜதಾಲೋಹುಮ்

ஸಟு” எனும் விளக்க உரையை வாசோவிதேயமாகக் கொண்டவர் இவர். தீருவரங்கச்செல்வனே இவருடைய பகவத்விஷய காலகேஷேபத்தைச் செவிமடுக்க ஆர்வம்கொண்டு, இவரை நியமித்து, ஓராண்டு காலம் மாழுளிவன் சீட்டாக அமர்ந்து மாறன் கலையை ஆரப்பருகினான். காலகேஷேபம் முடிந்து சாற்றுமறையான தினம் அரங்கச்செல்வன் தானே ஒரு சிறு பாலகனாய் ஸபையில் தோன்றி

ஸ்ரீசலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

என்ற ச்லோகரத்நத்தை உரக்க அநுஸந்தித்து விட்டு மறைந்தான். தீருமலையாழ்வார் என்ற ஸ்ரீசலேசின் அருளுக்குக் கொள்கலமாய், ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் நிறைந்த கடலாய், யதீந்த்ரப்ராவண்யமே வடிவான ஸ்ரீமணவாளமாழுளிகளை அடிபணிக்கிறேன் என்பது இதன் பொருள்.

ஸ்ரீசலேசர் என்பது தீருவாய்மாழிப்பிள்ளை என்று ப்ரஸித்தரான மஹாசாரியரை. இவரே அழகியமணவாளப்பெருமாள் என்ற பூர்வாச்சரம தீருநாமமுடைய மாழுளிவனுக்கு மந்த்ரமந்தரார்த்தங்களை உபதேசித்த ஸாக்ஷாதாசாரியன். ஆசாரியனுடைய தீருவருளால் இவர் பெற்ற பெருநன்மைகள் “தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்” எனப்படுகையும் “யதீந்த்ரப்ரவணர்” எனப்படுகையுமே. இவை இரண்டுமே ஆசார்ய க்ருபையால் விளைந்தவையாம். ஸ்ரீசலேசதயாபாத்ரம் – காரணம்; யதீந்த்ரப்ராவண்யம் இதன் விளைவு.

*தீதற்ற ஞானத்தீருவாய்மாழிப்பிள்ளை சீருளால், ஏதத்தை மாற்றும் எதிராசர் தம் அபிமானமென்னும் போதத்தை ஏறி (ஆர்த்தி 22) என்பது மாழுளிவன் தீருவாக்கு. ஏதும் - நம்மிடமுள்ள குற்றங்குறைகள், தோழங்கள். போதும் - ஆழமான நீர்நிலையைதாண்ட உதவும் கப்பல், ஓடம். அக்லிஷ்டஜஞானமுடையரான தீருமலையாழ்வார் நல்லருளால் ஸர்வோத்தாராகாசார்யரான எதிராசின் பேரருளுக்கிலக்கானேன். *மாசில் தீருமலையாழ்வார் என்னை நேசத்தால் நின்பால் சேர்த்தார் (ஆர்த்தி 12). *“எம்பெருமானார் தீருவடிகளே சரணம்” என்பதுவே நாவரைக்கும்” (ஆர்த்தி-15). இப்படி யதீந்த்ரப்ராவண்யம் விளைந்தது ஸ்வாசாரியரான தீருமலையாழ்வாரின் தீருவருளாலும் உபதேசங்களாலும், *தீருவரங்கமெனில் மயலே பெருகுமிராமானுசன் என்பதுபோல இராமானுசனெனில் மயலே பெருகுமவர் இவர். இராமானுசாய நமவென்றே சிந்தித்தீருப்பவர் இவர்.

இப்படி மாழுளிவன் மாண்பை உள்ளபடி பேசிய அரங்கன் தனது நாகபர்யங்கத்தை தமதாசாரியருக்கு நிலையான இருப்பாய் - ஆஸநமாக ஸமர்ப்பித்து அதிலேயே இருக்கவும் செய்தான். எல்லா அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலும் மணவாளமாழுளிகள் சேஷபீட்டத்திலேயே ஸேவை ஸாதிப்பதை அனுபவிக்கிறோம். இது எதிராசருக்குமில்லாத தனிச்சிறப்பு. மேலும் “ஆசாரியனுடைய தீர்த்த தினத்தை சிஷ்யன் முறைப்படி நடத்த வேணும்” என்னும் அநுட்டானத்தை இன்றும் தீருவரங்கன் இவர் விஷயமாக நடத்தியருளுகிறான். வேறெந்த ஆசாரியருக்கும் ஸந்நிதிகளில் தீர்த்த தீர் பரிபாலநம் நடக்கக் காணோம். இவை நிற்க, யதீந்த்ரப்ரவணருக்கும் யதீந்த்ரருக்கும் உள்ள தனிச்சிறப்புகளை ஒப்பிட்டு அநுபவிப்போம்.

கோயிலுக்கு வடத்திசையில் ஏரார் பெரும்பூதாரில் தோன்றிய இராமானுசன் அவதாரத்தால் *நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது. தென்குருடைகவள்ளால் வாட்டமிலாவண் தமிழ்மறை

ஸ்ரீராமாநுஜதಾಂತ್ರಾಂ

வாழ்ந்தது. *செந்தமிழ் வேதியர் சிறந்து மகிழ்நதிடும்படி “அரங்கநகரும் மேவதிருநகரியும் வாழ வந்த மணவாளமாமுனி” தென்னாட்டுத் தீலதமான தீருநகரியிலே வந்தவதற்கு, வடக்கே தீருவரங்கத்துக் கெழுந்தருளி த்ராவிட வேதஸாகரத்தைப் பெருகப் பண்ணினார்.

இருவரும் தீருவரங்கம் தீருப்பதீயே இருப்பாகப் பெற்று தீருவரங்கன் சீருஞக்கு இலக்காகப் பெற்றவர்களே. அரங்கன் உபயவிபூதி ஸாம்ராஜ்யத்தையும் ராமாநுஜர் இட்ட வழக்காக்கி அவரை மண்ணாட்டையும் விண்ணாட்டையும் ‘டடையவர்’ ஆக்கி வைத்தான். யதிபுநரவுதரநான் மாமுனிகளுக்கு அரங்கன் தந்த பரிசுகளை முன்னமே கண்டுள்ளோம்.

டடையவர் *எல்லாவுயிர்கட்கும் நாதன் அரங்கன் என்னும் பொருள் சுரந்தார். மாமுனிகள் *பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின்தலை நின்று வீடளிப்பான் அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவன் என்னுமர்த்தத்தை அருள் சுரந்தார். அவர் நாராயண வைபவப்ரகாசகர் எனில் இவர் ராமானுஜ வைபவ ப்ரகாசகர். நாராயண, ராமானுஜ என்ற இரண்டுமே சதுரக்ஷி (4 எழுத்துக்கள்). சதுரரில் தலைவராகையால் மாமுனிகள் சரமசதுரக்ஷி யில் நிலைநின்றார். *மாறனாட பணிந்துயந்த இராமானுசனும் *மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் ஆகச் சடகோப என்ற சதுரக்ஷி யில் நிலை நின்றவரே. ஆழ்வார் தீருவடிகள் (அர்ச்சையில்) எங்கும் “இராமானுசன்” என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. எதிராசருக்கு மிகவனுக்கரான ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார் போல்வரான முதலிகளுக்கு ப்ராப்தமாகாத ‘யதீந்த்ரப்ரவணர்’ எனும் தீருநாமம் மாமுனிக்கே நிருபகமாயிற்று. இதுவும் அரங்கன் அருளிய பரிசே.

தீருவாய்மாழிப்பிள்ளை ஆழ்வார் தீருநகரியில் நித்யவாஸமாக தர்சநப்ரவரத்தநம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த நாளிலே அழகிய மணவாளப்பெருமாள் (பின்னர் மாமுனிகளானவர்) இவர் தீருவடிகளில் ஆச்சரியிக்க, ஆழ்வார் தீருவடியான யதிராஜரை இவருக்குத் தஞ்சமாகக் காட்டித் தந்தார். டடையவருக்குத் தனிக்கோயிலமைத்து அதை இவர் அதீனமாக ஆக்கிவைத்தார். யதிராஜ விம்சதீ எனும் நெஞ்சுகைத் தொடும் துதிக்கு விஷயம் இந்தத் தீருமேனியே. “காரேய் கருணை இராமானுச!” என்றும் “அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைக ஸிந்தோ:” என்றும் பூருவர்கள் அறுதியிட்டதை மாமுனிகள் இத்துதியில் பலகாலும் “ராமாநுஜார்ய! கருணைவதுமத்கதீஸ்தே” என்று வெளியிடுகிறார். இவர் தமது அத்யவஸாயத்தை வெளியிடும்படி: “ஆசார்யரான தீருமலையாழ்வார் அருளால் பிறந்த தேவரீர் தீருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தை தேவீரே வளர்த்துத் தரவேண்டும். மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” -

ஸ்ரீமந்தீந்தர! தவதீவ்யபதாபஜஸேவாம் ஸ்ரீலநாத கருணாபரிணாமதத்தாம்

தாமந்வஹும் மம விவரத்தய நாத! தஸ்யா: காமம் விருத்தமகிலஞ்ச நிவர்த்தயத்வம். (யதி.வி.ம். 19) என்பதே இவர் செய்யும் ப்ரார்த்தனை.

சென்றது, நிகழ்வது, வருவது ஆக முக்காலங்களிலும் மனம், மெய், மொழியான முக்கரணங்களாலும் பாபங்கள் பல செய்தவனுக்கு எம்பெருமானுடைய கல்மா-பொறுமையே புகலாம். அந்த கல்மைதானும் தேவரீரால் “அபராதாந் ஸர்வாந் அசேஷத: கல்மஸ்வ” என்று அரங்கனிடம் வேண்டப்பட்டு, எம்பெருமானும் “நித்யகிங்கரோ பவாநி - அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே யாவச்சரீபாதம் ஸகமாஸ்வ” - தோலிமற்றவனாய் நித்ய கைங்கர்யபரனாய் கோயிலிலே நித்யவாஸமாக இனிதே வாழ்வீர்” என்று உமக்கு வரமீந்துள்ளான். அரங்கன் “வச்யஸ்ஸதா பவதி தே” என்று உமக்கு வசப்பட்டுள்ளான். ஆகையால் தேவரீரைப் புகலாகப் பற்றிய உமது

அடியார்களின் பாபங்களையெல்லாம் அகற்றி பேற்றையளிக்க வல்லீர். மேலும் அரங்கன் உமக்கு ஈந்தவரம் தீருவடி ஸம்பந்த பலத்தால் தேவரீருக்கு வாரிசுகளான அடியோழுக்கும் ஆகுமன்றோ?

யதிராஜர் தீருவடிகளில் தமக்குள்ள ஆர்த்தியைப் பலபடியாலும் வெளியிடும் ஆர்த்திப்ரபந்தத்திலும் யதிராஜின் உத்தாரகத்வத்தைப் பலபடியாலும் பலபடியாக வெளியிட்டு அதையே தம் பேற்றுக்கு உபாயமாக அத்யவளிக்கிறார். அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்தவர் யதிராசமாழுனிவர். அவரொருவரே நமது பலபிழைகளையும் பொறுக்கவல்லவர். “எம்பெருமானார் தீருவடிகளே சரணம்” என்பதுவே நா உறைக்கும் தீருமந்திரமாக ஆகவேண்டும். எதிராசா! தந்தை, நற்றாய், மக்கள், பெருஞ்சௌல்வம் எல்லாம் எந்தனுக்கு நீரே. அதிகாரம் ஞான பக்திகளாகிற தகுதி உள்ளார்க்கு அரங்கர் தாமே இரங்குவர். என்னைப்போல் பிழை செய்ய வல்லாருமில்லை. உம்மைப்போல் பிழை பொறுக்க வல்லாருமில்லை. எதிராசமாழுனிவா! ஏழைக்கிரங்காய். உம்மையொழிய ஒரு தெய்வம் மற்றறியா மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி தன்னிலையை என்தனக்குத் தந்து எந்நாளும் உமக்கே ஆட்கொள்ளும் உகந்து. மதுரகவி நிலையான “தேவமற்றறியேன்” என்பதைப் பூரணமாக எதிராசர் விஷயமாக்கிக் கடைபிழித்தவர் வடுகநம்பி. இது அவரது தனிச்சிறப்பு. அந்நிலையையும் ஆசாரியன்தாமே அருளும்படி நாம் யாசித்துப் பெறவேண்டும்.

யதிராஜவிம்சதீயிலும் ஆர்த்திப்ரபந்தத்திலுமாக மாழுனிகள் நமக்கருளும் ஸாரமான உபதேசமிதுவே. யதிராசரே அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த உத்தாரகாசாரியர். தயைகளிந்து வாயைக்கால் நமது பிழைகள் யாவற்றையும் பொறுத்து நம்மை விண்ணாட்டில் சேர்ப்பிப்பார். ‘ஹீமதே ராமாநுஜாய நம:’ என்பதே நமக்கு ஸதா ஜப்தவ்யமான மந்தரமாகக்கடவுது. “வாழி எதிராசன், வாழி எதிராசன்” என்று மங்களாசாஸநமே நமக்குச் சிறந்த போதுபோக்காம். அப்படி ‘வாழி’ என வாழ்ந்துவார்களே நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமிகள். ‘எம்பெருமானார் தீருவடிகளே சரணம்’ என்று இருப்பதே நமக்கு வகுத்த நிலையாம்.

யதிராஜரிடம் மாழுனிகள் ப்ரார்த்திப்பது: *சிஷ்டாக்ரகண்யஜநஸேவ்ய பவத்புதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுடைய மமாஸ்ய புத்தி: - ஆழ்வான் ஆண்டான் போன்ற சிஷ்டாக்ரேஸரர்கள் ஸதா தொழுது அநுபவித்த தேவரீர் தீருவடித்தாமரைகளை அடியேனும் இடைவிடாமல் நித்யாநுபவம் பண்ணி அவை தீற்தில் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணியிருக்கும்படி தேவீரே அருள் பாலிக்க வேண்டும். *த்வத்தாஸதாஸகணநா சரமாவதெள ய: தத்தாஸதைகரஸதா அவிரதா மமாஸ்து. தேவீரது அடியார் அடியார்களில் கடைசியான அடியாரிடத்தில் அடியேன் அடிமைப்பட்டிருக்க வேண்டும். கருணைக்கடலான எதிராசரே! ஞானமோ ஆதம்குணங்களோ சிறிதுமில்லாத அடியேன் தேவரீர் தீருவடிகளையன்றி வேறு புகலற்றவன் என்பதே கொண்டு அடியேன் பாபங்களைக் களொந்து உய்விக்க வேண்டும்.

மாழுனிகளிடம் அரங்கன் சிறப்பித்த யதீந்தரப்ராவண்யம் மாழுனிவன் அருளால் நமக்கும் வாய்க்கவேண்டும். வாழ்க அழகிய மணவாளமாழுனிவன் பொன்னடிகள்!

பாகவதாபசாரம்

இரா. ரங்கநாதன், தமிழ் வித்வான்

உலகில் மனிதராய்ப் பிறந்த அணைவருக்கும் ‘மனம்’ என்பதொன்றுண்டு. இந்த மனதில் எண்ணமாய் அரும்பி, சொற்களாகப் பூத்து, செயலாகப் பரினமிப்பதையே மனித வாழ்வில் காண்கிறோம். ஆழ்வார்களில் தலைசிறந்த நம்மாழ்வார் எனப்படும் குருகூர் சடகோபன் பரிவுடனித்த திருவாய் மொழியில் முதற்பத்தின் இரண்டாம் பதிகத்தில்

“உள்ளமுரை செயல் உள்ளவிம் மூன்றையும்

உள்ளிக் கெடுத்து இறையுள்ளிலாடுங்கே”

என்றஞானிச் செய்தார். உலகாயத் வாழ்வில் லெளகிகர் என்றும் வைதிகர் என்றும் வழங்குவதுண்டு. இவ்விருவகையாருமே பிறரைப்பற்றிய குறைகளை விமர்சிப்பதில் சளைத்தவர்கள்லர். இத்தகைய விமர்சனப் பேச்சுக்களே நம்மையறியாமல் அபசாரப்பட வைக்கின்றன. இவ்வபசாரந்தான் மூன்று வகைப்படும் என்பார். அவை பற்றிச் சிறிது காண்போமே!

மூவகை அபசாரங்களான ‘பகவதபசாரம்’, ‘பாகவதாபசாரம்’ என்பவை மனிதரை நாச வழியில் இட்டுச் சென்று அல்லப்படுத்துவனவாம். இவற்றுள் இக்கட்டுரையில் ‘பாகவதாபசாரம்’ என்றதை மட்டும் விவரித்து இதற்கு ஆளாகாமல் எச்சரிக்கையுடன் வாழவேண்டுமென்று அணைவரையும் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

பாகவதாபசாரம் பற்றி முழுச்சப்படியில் பல திவ்ய சூக்திகள் விவரிக்கின்றன. அவைகளைக் கூறு முன் எளிதில் விளங்கக் கூடிய உதாரணம் ஒன்றைக் கேண்மின்.

பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில் வெய்யிலும் வெப்பமும் மிகக் கடுமையாகவே இருக்கும். இந்தச் சூரிய பகவான் ஏன் தான் இப்படிக் கொளுத்துகிறானோ? தெரியவில்லை என இழித்துப் பேசுவார் பலருண்டு. இவர்களது பழிச் சொல்லுக்குச் சூரியன் செவிசாய்ப்பதில்லை. தன் கடமையைச் செய்கிறார் சூரியன். ஆனால் சூரியனுடைய வெம்மையான கதிர்களால் சூடேறியிருக்கும் ஆற்றுமணலில் பாதரட்சையில்லாமல் சற்று நேரம் நிற்க முடியுமா? அந்த மணலைத்தான் ஏசு முடியுமா? யோசிக்க வேணும். சூரியன் தன்னை ஏசியவர்களை ஏதும் செய்ய மாட்டான். வெப்பமேறிய மணல், ஏசியவன் கால்களைப் பொசுக்கி விடும். இக்கருத்தமைந்த தமிழ்ப் பாடலைப் பார்ப்போம் -

“ஏச எனதீர் நின்றாலும் ஈசனருள் பெற்றுயர்ந்த

நேசுபெருதீர் நிற்பதுரிதாமே - தேசுவளர்

செங்கதிரோன் முன் நின்றாலும் செங்கதிரோன் கிரணம்

தங்கு மணல் மேனிற்பது அரிதாமே”

என எளிதில் விளக்குமிப் பாடல்.

இதனால் பகவானிடத்துக் செய்த அபசாரங்கள் பகவானால் பொறுத்துக் கொள்ளப்பட்டு மன்னிக்கவும் படும் என்பதும்; ஆனால் பகவத் பக்தர்களாகிய பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் அபசாரங்கள், அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதோடல்லாமல்; சபிக்கப்பட்டு சாபத்திற்காளாக வேண்டும் என்பதும் புரியவேண்டும். மேலும் அந்தப் பரம பாகவதர்கள் பொறுமையாயிருந்து விட்டாலும் பகவான் அந்த அபராதிகளைக் கட்டாயம் தண்டித்தே தீருவான் என்பதும் மனதில் பதிய வேண்டும். அதாவது பகவதபசாரத்தைவிட பாகவதாபசாரம் நூறு மடங்கு கொடியதாம்.

“ஈச்வரனவதிரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்கள் எல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை என்று ஜீயர் அருளிச் செய்வார்” என்பதை ஸ்ரீவசன பூஷண வ்யாக்யானத்தில் காணலாம். ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பரிபவம் செய்த ஹிரண்யனைக் கொண்றதும், அம்பீஷ சக்ரவர்த்தியைக் கடிந்துரைத்த துவாஸ மகிளிஷியின் அல்லவும் பாகவதாபசாரத்தின் விளைவு என்பதைப் புலப்படுத்தும். தனது குலகுருவை உதாசீனம் செய்து வேறொருவரை குருவாக நினைந்த திரிசங்குவைப் போல ஈச்வரனாலும், பாகவதர்களாலும் மன்னிக்கப் படாமல் அவதியுற நேரும்.

பாகவதர்கள் யார்? என்று கேட்டு குதர்க்கவாதம் பேசி சமத்காரமாகப் பேசுவதாக இறுமாப்படைவர் பலருண்டு.

“அமரவோரங்க மாறும் வேதமோர் நான்குமோதித்
தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே
அவர்கள் தாம் புலையர் போலும் அரங்கமா நகருளானே”

என்ற திருமாலை பாகரம் ஒன்றே அவர்களது குதர்க்கத்துக்கு முடிவு காட்டும்.

இது மட்டுமா? இந்தப் பாகவதாபசாரம் அறிவுடையோர், அறிவிலார் எவரையும் தயாதாட்சண்யமின்றி துன்புறுத்தும். இதற்கு “வைந்தேய வருத்தாந்தம்” சான்று பகரும். அதையும் பார்ப்போம்.

வைந்தேயன் என்பது கருடனுக்கு மற்றொரு பெயர். கருடன் யார் என்பது பற்றி நீங்கள் நன்றாகவே அறிந்திருப்பீர்கள். இந்த வைந்தேயனுக்கு, காலவன் என்ற அந்தணன் நெருங்கிய நண்பன். காலவன், விச்வாமித்ர முனிவிடம் வித்யாப்யாஸம் செய்து முடித்தான். குருகுல வாஸத்தின் முடிவில் ஆசார்ய தக்ஷிணை என்ன ஸமர்ப்பிப்பது என்று முனிவௌயே கேட்டான். அதற்கு அவர், “அப்யா! காலவா! நீ குருகுலவாஸ காலத்தில் எனக்குச் செய்த சுச்ரூஷையினாலும், பக்தியினாலும் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். நீ தக்ஷிணை ஏதும் ஸமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை” என்றார். காலவன் முனிவரை வற்புறுத்தி குருதக்ஷிணை என்ன என்பதைக் கேட்டான். விச்வாமித்திரர் சினங்கொண்டார். “காலவா! உடம்பெல்லாம் சந்திரனை ஒத்தாகவும், ஓற்றைக் காது மட்டும் பச்சை நிறம் பெற்றதாயும் உள்ள எண்ணூறு குதிரைகள் கொண்டு வா” என்றார். இதைக் கேட்ட காலவன் செய்வதறியாது திகைத்து தன் நண்பனான் கருடனைத் தியானித்தான். கருடனும் உடனே தோன்றி தன்னாருயிர் நண்பனுக்கு உதவ எண்ணா, “நான் உன்னைச் சுமந்து இந்தப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றி வருகிறேன். இருவருமாய் குதிரைகள் இருக்குமிடத்தைத் தேடலாம்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டனர்.

இவ்விருவரும் குதிரைகளைத் தேடித் திரியும் போது மேற்குத் திசையில் ரிஷபமென்னும் மலைச்சிவில் சுற்றே தங்கி இளைப்பாறி நின்றபோது அந்த இடத்தில், மனித சுஞ்சாரமில்லாத காட்டில் வசித்த அறிவிற் சிறந்தவளான “சாண்டில்யை” என்ற வைஷ்ணவியைக் கண்டனர். அவள் இவ்விருவருக்கும் உபசாரம் செய்து அழுது செய்வித்து, படுத்துறங்கும்படி சொல்லி சுச்ரூஷை செய்தாள்.

உறக்கம் பெறாத கருடன், இந்த விலக்ஷணமான அம்மையாரை சிறந்ததொரு திவயதேசத்தில் நித்யவாஸம் செய்யும்படி கொண்டு சேர்ப்பேன் என நினைத்தான். அப்படி நினைத்த மாத்திரத்தில் கருடனுடைய சிறகுகள் யாவும் உதிர்ந்து ஏதும் செய்ய முடியாத படியாயிற்று. இதைக் கண்டு காலவன் திகைத்து நிற்க, சாண்டில்யை கருடனிடம், “நீர் மானளிகமாக ஏதேனும் அபசாரப்பட்டதுண்டோ” என்று கேட்க, கருடன் தான் நினைத்ததை உள்ளபடி சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டான். சாண்டில்யையும் அவரை அநுக்ரஹித்தான். கருடனுக்கும் பழையபடி சிறகுகள் உண்டாயின. இதைக் கண்ட காலவன், மானஸீகமான அபசாரத்தின் விளைவையுணர்ந்தான். பிறகு அவர்களிருவரும் குதிரை தேடப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். (இக்கதை மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வத்தில் 11-வது அத்தியாயத்தில் காணப்படுவது.)

இது காறும் கூறியவற்றால் பாகவதாபசாரம் மிகவும் கொடியது என்பது புலனாகிறது.

மனம், மொழி, மெய்களால் திருமாலடியார்களுக்கு அபசாரம் விளைவிக்காமல், நம்மால் முடிந்த அளவு அவர்களை உபசரித்து உதவி செய்து அவர்களின் அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காவதே பரமபாக்யமாகும்.

எல்லாரையுமே இறைவனடியார்கள் என நினைப்பதில் நஷ்டமோ கஷ்டமோ இல்லையே, பிற்ரிடம் குற்றங்குறை காணாமல் இருந்தாலே போதும். இத்தகைய நன் மனதையும் மதினையும் ஆசார்யநுக்ரஹ பலத்தால் அடைந்துயந்து போவோமாக.

WE WELCOME

1. Sri S. Nagarajan	Chennai	Life Member
2. Dr. Revathy Ananth	Chennai	Life Member
3. Sri T.C.A. Arvind Rangarajan	Chembur	Life Member

Sri Yamunacharya's Stotraratna

(This is being extracted from a book of same name, written by Dr. M S RAJAJEE and published by Tirumala Tirupati Devasthanams, Tirupati in 2001.) (This is in continuation of Part - 6 published in the Ani issue of 'Ramanuja Dasoham'.)

हताखिलक्लेशमलैः स्वभावतः त्वदानुकूल्यैकरसैस्तवोचितैः ।

गृहीततत्परिचारसाधनैः निषेव्यमाणं सचिवैर्यथोच्चम् ॥43॥

Hataakhila klesa malaih svabhaavatah tvad aanukoolyaikarasaih tavochitaih |

Grheeta tat-tat-parichaara saadhanaih nishevyyamaanam sachivaih yathochitam ||43||

You are attended on by a host of Nityasuris, who by their nature are untainted by afflictions and blemishes and who by their singular devotion are fully equipped to serve you in the most appropriate manner and are best suited to attend on you (when will I be able to serve you and be blessed?).

In the previous slokas Ananta, Garuda and Vishvaksena had been hymned. Alavandar now eulogises the Nityasuris - those who are always attending on the Lord at Vaikuntham. These people are not contaminated by afflictions - attractions and repulsive things, caused by and through worldly contacts. They seek pleasure only by and in serving the Lord. Yamuna seeks the Lord, who is attended on by this retinue.

These Nityasuris are singularly (ekarasaih) devoted to serving the Lord (tvat anukulya). They are fully equipped for serving the Lord (tattat parichara sadhanah). "Equipped" here should be interpreted to mean that they have the fan, the whisk etc., for offering service to the Lord.

अपूर्वनानारसभावनिर्भरप्रबुद्धया मुग्धविद्धतीलया ।

क्षणाणुवत् क्षिप्तपरादिकालया प्रहर्षयन्तं महिषीं महाभुजम् ॥44॥

Apoorva naanaarasa bhaava nirbhara prabhuddayaa mugdha vidagdha leelaya |

Kshanaanuvat kshiptaraadi kaalayaa praharshayantam mahimsheem mahaabujam ||44||

You, who are of long arms, exhilarate Sri with lovely and skilful sport, which consists of diverse and new sentiments and emotions as to make aeons of time pass quickly, like brief moments.

In slokas 37, 38 and part of 39, the reference was to Sri alone. In this sloka, Alavandar is hymning the Lord sporting with Sri. In a sense, this sloka is complementary to sloka (38). In Sloka (38), it was mentioned that the Lord enjoys the bliss of perpetual communion with Sri and that Sri surprises the Lord with her ever fresh attributes. In this sloka, the reference is to the "leela" (plays) of the Lord. They are fresh and many ("apoorna" and "nana"). They are to make the Queen ("mahishim") the goddess, in this case, happy. What is the duration of these "leelas"? Two words are used "para" and "adi". The word "para" refers to the lifetime of Brahma while the word "Adi" refers to the lifetime of crores of Brahmans. Though the "leelas" may be for an eternally long time, it appears as if it was for a fraction of a second ("kshana anuvat").

अचिन्त्यदिव्यादभुतनित्ययौवनस्वभावलावण्यमयामृतोदधिम् ।

श्रियः श्रियं भक्तजैकजीवितं समर्थमापत्सखमर्थिकल्पकम् ॥ ५॥

Achintya divyaadbhuta nitya yauvanasvabhaava laavanya mayaamritodadhim |

Shriyah shriyam bhaktajanaika jeevitam samartham aapatsakham arthikalpakam ||45||

(You) who are the nectar ocean of natural beauty, who have perpetual (eternal) youth, beyond all comprehension. You, who are the fortune of the goddess Fortune herself, are the sustaining force of the devotees, are the great helper in adversity and are a veritable wish-yielding tree to the supplicants (when will I be able to serve you and be blessed?).

The qualities of the Lord are enumerated. - His eternal youth, sustaining force for the devotees, the one who helps at all times, and gives all that the supplicants seek. In this sloka we see a description of the Divya-mangala-vigraha and the divya-atma-svaroopa, that is a description of both the physical and psychic aspects of the Lord.

The Lord is the nectar ocean of natural beauty. What this means is that the beauty of the Lord has the appeal of nectar. There is no satiety and one feels like quaffing it again and again. This is partly because the Lord is eternally handsome and in appearance is perpetually youthful. ("nitya yauvana"). We have used the words "partly because" in the above sentence, as it is not just the youthfulness or the handsome features which makes us to feast our eyes on him. It is an innate and inherent quality of perpetual appeal.

The Lord is beyond comprehension. He is beyond description. One may recall the Vishvaroopa darsana, sought and had by Arjuna. Arjuna was petrified when he saw in the Lord, hundreds of Brahma's and the Lord had an effulgence equal to many Suns.

The Lord is the sustaining force for the devotees ("bhaktajana ekajivitam"), the great helper in adversity ("aapat sakham") and the veritable wish-yielding tree to the supplicants ("arthis kalpakam"). It may be noticed that there is a graceful set up in the above three descriptions. He sustains the devotees at all times, whether they are prosperous or not. When adversity strikes, He helps the devotee, to tide over the difficulty. The devotee or the supplicant seeks something, which the Lord grants immediately. These are so well depicted in the episodes of Prahlada and Gajendra.

The Lord is the fortune of the goddess of Fortune ("shriya shriyam"). The goddess gives refuge to all the supplicants. The Lord gives refuge to Sri Herself. It may be recalled that in sloka 12, Yamuna had written "kah Srih shriyah - who else but you (is the source of prosperity even for Sri) the resting place for Lakshmi". It may be mentioned that in sloka (11) of Mukunda Mala, Kulasekhara Alwar says ".....How can your enemies touch you, your enemies being the sins that you have accumulated, when your master is Sridhara, the husband of goddess Sri.....". Parasara Bhattar has expressed identically "Shriya Shri Rangesayah".

While describing the Lord, in line 4, the word "samartham" (capable) occurs in isolation. What is he capable of? The answer is what is the Lord not capable of? The Lord is capable of making the common devotees experience what Nitya Suris are experiencing.

भवन्तमेवानुचरन् निरन्तरं प्रशान्तनिशेषमनोरथान्तरः ।

कदाहैकान्तिकनित्यकिन्करः प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः ॥ 46 ॥

Bhavantam evaanucharan nirantaram prashanta-nisshesha manorathaantarah |

Kadaaham aikaantika nitya kinkarah praharshayisyamaami sanaathajeevitah ||46||

Constantly waiting on you alone, having turned away from all other desires, not having any one other than you and serving you alone, having you alone as the Lord, when will I be blessed (when will I reach you?).

What is begun in Sloka 32 is concluded in Sloka 46 with the word "bhavantam" (More on this word later in the note on this sloka). The seeker, the beseeched has been constantly or eternally ("nirantaram") waiting ("anusaran") on the Lord. He has not sought or pursued other desires ("prashaanta nissessa manorathantharah"). He has been serving only the Lord ("Aikantika nitya kinkarah"). It may be noted that both the words have been used - waiting on the Lord and serving only the Lord. Apart from the emphasis to be conveyed, it is possible to wait on one and still manage to serve another also. Yamuna makes it clear that he has been serving only the Lord.

Yamuna uses also the word "sanathajivitah". He has become an orphan, essentially due to the lack of grace of the Lord. This orphanship can be cured only by the will of the Lord to shower His Grace on the hapless devotee.

The concluding words "bhavantam praharshayishyami" needs a special comment. Translated literally this means, "when will I make you happy?" (and not when will you make me happy). Where is the question of devotee making the Lord happy? Is it happiness for the beseecher or the One who blesses when the devotee attains the Lord ? Sampradhayam tells us that the reclamation of the Jiva gives greater happiness to the Lord as it is a gain for the Svami. The pleasure or happiness which the Lord derives from such reclamation makes the Jiva also happy, but the source of such happiness is the Lord.

धिगशुचिमविनीतं निर्दयं मामलज्जं परमपुरुषं योहं योगिवर्यग्रगायैः ।

विधिशिवसनकाध्यैर्थ्यातुमत्यन्तदूरं तवं परिजनभावं कामये कामवृत्तः ॥47॥

Dhig asuchim avineetam nirdayam maam alajjam paramapurusha yo ham yogivaryaagraganyaih|
Vidhi-shiva-sanakaadyaih dhyaatum atyanta dooram tava parijanabhaavam kaamaye kaamavrittah

O Supreme Lord, even the foremost among the Yogis like Brahma, Siva, Sanaka and others cannot, even in their thoughts, attain You. I who am not holy, am sinful, merciless and shameless, am seeking to be Your immediate attendant (that is seek You) deserve to be condemned.

In the previous sloka, Alavandar has said "when will I be able to make you happy", by enabling You to reclaim me. But then serious doubts assail him. He has begun to think of his limitless ineligible qualities. Where is the Lord and where is he ? Is it appropriate for him to even contemplate attaining to the Lord ? To describe his ineligibility four words are used - asuchim, avinitam, nirdayam and alajjam. "Asuchim" means impure, having a nature opposed to doing service (kainkarya) to the Lord; "avinitam" means not having good conduct or not having humility, not having humility even while having an acharya; "nirbhayam" means not having fear (there are some who feel the word to be used here is nirdayam and not nirbhayam. Nirdayam would mean not having mercy or pity like one who mixes poison with amrita (nectar) which is the bhoga for parama bhagavatas), "alajjam" means not having shame.

Alavandar says that he does not have the above feelings. Why should he have them in the first instance ? He should have them because the Lord cannot have any desire or wish for service

பூந்ராமாநுஜதாலோஹம்

from such a person like him, when the nityasuris like Adisesha, Garuda and Vishvaksena are constantly attending on Him. Such a thought of an ineligible person wanting to serve the Lord will not cross the mind of people like Brahma, Siva and Sanaka and other sages. He says that for this reason, he needs to be condemned.

The pitiable condition of the aspirant does not admit of delay. To express his overwhelming eagerness and anxiety to attain the Lord, the hymnologist is indulging in self-deprecation. Actually Sri Yamuna equals the Nityasuris in his eligible qualities. This line is really intended for the vast number of persons who are ineligible and are seeking to attain the Lord. This is most relevant for all of them, of largely ineligible qualities, who are seeking the Lord, of exemplary qualities.

अपराधसहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्णवोदरे ।

अगतिं शरणागतं हरे कृपया केवलमात्मसात् कुरु ॥48॥

Aparaadha sahasra bhaajanam patitam bheema-bhavaarnavodare |

Agatim saranaagatam Hare! Kripayaa kevalam aatmasatkuru ||48||

Out of Your sheer grace, please make me Your own - me who am fallen into the depths of the terrible ocean of worldly existence and who being unable to resort to any one else, have sought refuge at your feet.

In a sense, this sloka continues from sloka 23 and 24. In Sloka 23, it had been said that all the sinful acts had been committed hundreds of times and when the time to suffer for these had come, he is crying helplessly before the Lord. In Sloka 24, it had been said that when he was drowning in the ocean of samsara, he had found the Lord. In Sloka 47, Alavandar had piteously cried that he is ineligible to receive the grace of the Lord and needs to be condemned for his various bad qualities. For this reason, is he to stand aside, so that he may be passed over ? No. Instead, he appeals to Hari. Who is Hari ? As the name itself symbolises, He is one who washes off the sins of the sinner, provided he approaches the Lord and does "saranagati" so that the Lord may make him as His person.

He appeals to Hari. Please see the third line in the sloka. He confesses that he has committed hundreds of sins ("aparaadha sahasra bhaajanam"). He has fallen into the middle of the fierce ocean called samsara ("bhima bhava arnava udare patitam"). He does saranagati and seeks the grace of the Lord ("kevalam kripaya ") to make him the Lord's man ("atmasat kuru"). It is part of Vaishnava sampradaya to recite this sloka, when one goes to a shrine to offer worship.

One may refer here to sloka (9) of Mukunda Mala. Says Kulasekhara, "I plunge in the sacred lake called Hari.....the depth of the lake is unknown; but the very touch of its waters is most refreshing. I plunge in this lake and drink of the divine light that is its water and leave aside the long drawn weariness of my wandering in that vast mirage of a world".

अविवेकघनान्धिनन्खे बहुधा सन्ततदुःखवर्षिणि ।

स्वलितं भवदुर्दिने पथः स्वलितं मामवलोकयाच्युत ॥49॥

Aviveka ghanaandha-dingmuke bahudhaa santata-duhkha-varshini |

Bhagavan ! Bhava-durdine pathah-skhalitam maam avalokayaachyuta ||49||

I who have lost my sense of direction and moved away from the path of rectitude, bewildered by the cloudy day, called samsara, enveloped in dark dense clouds of ignorance and

beaten continuously by ever expanding miseries, O Achyuta, please look on me. This sloka elaborates what was said in Sloka 22. The Lord is both the 'upaya' and the 'upeya'.

The day when the shining sun is not seen is a gloomy day. "Samsara" has been compared to a gloomy day ("bhava durdine"). Ignorance is like a cloud ("aviveka ghana"). This cloud of ignorance is covering the rays of the Sun, called knowledge. The rain which is coming down due to the cloud (ignorance) is the samsaric sorrow ("santata dukha varshini"). Because of all this, he has lost the way. Alavandar is praying to the Lord to show him the way, to him who has lost his way due to "samsara" ("pathah skhalitam maam avalokaya").

Alavandar is addressing the Lord - Bhagavan. The Lord alone is capable of giving him liberation. He is further addressed as Achyuta - one who remains steadfast by His devotees. Alavandar wishes to reinforce his prayer by reminding Him that He is Achyuta and therefore does not address Him by the other names. He calls Samsara as a gloomy day ("bhava durdine") to emphasise that it is what is opposed to the salvation of the individual. It is this same samsara which has made him to lose his way meaning that it is what made him to stay from the path of dharma. What does he seek from the Lord? He calls on the Lord to look ('avalokaya'), meaning to have mercy on him, to shower His grace on him so that he gives up his 'aviveka'.

न मृषा परमार्थमेव मे श्रृणु विज्ञापनमेकमग्रतः ।
यदि मे न दयिष्यसे ततो दयनीयस्तव नाथ दुर्लभः ॥50॥

Na mrishaa paramaartham eva me srinu vijnaapanam ekam agratah |
Yadi me na dayishyase tato dayaneeyah tava naatha durlabhaḥ ||50||

O Lord, listen to my prayer that is genuine and without a trace of falsehood. If You do not take pity on me, it will be difficult to find one more worthy of compassion.

Alavandar had said in Sloka 24 that the Lord had found in him a worthy recipient for his mercy. He had said in Sloka 25 that it is not becoming of the Lord if those who had sought Him were to become frustrated. It is possible that the Lord may tell Alavandar that there are many others in this position, like him and that being so, how is he different and how is his seeking compassion, to be treated differently. Alavandar anticipates this question of the Lord and replies in the sloka. Though there may be many who need to be saved by the Lord, for the person who is seeking the grace of the Lord, the Lord alone is the saviour. In this sloka, it is being said that the Lord would not find one who has more deficiencies. That being so, if the Lord were to now ignore him, then the grace of the Lord would be wasted. Saving him is the immediate duty of the Lord, as the Lord would find it difficult to locate one on whom He can show grace, if He passes over the hymnologist.

This concept of the protectee submitting to the Lord that he is the most eligible sinner has been used by Desika in several slokas. Says Desika in Daya Satakam.

"O Daya, when I, the foremost among sinners, am present here, how are You able to survive on the limited sins of others, which will not be sufficient to fill Your stomach?" (Sloka 29).

"O Daya! I am the emperor among sinners and You are the empress of all virtues. O knowledgeable one, knowing this situation, You, of Your own accord, come and place me at the feet of the Lord" (Sloka 30).

Again, says Desika in Saranagati Dipika,

"O Master! Every moment I do things which are not to be done, as if they are to be done. I give up things which are to be actually performed by me, as if they are to be avoided. There is also a host of other violations (done by me). May Grace, the empress among your qualities, take the place of means (of saving) in my case: (Sloka 44).

"O Lord, long ago you yourself had said that compassion to those who seek refuge is the highest virtue. Because you are the One who gives refuge, you are now being reminded by me. Indeed, these undertakings of yours are meant for people like me. Is it not? (Sloka 45).

"O Bhagavan, enough of Your going on thinking about me. I, the bold one, bear the name of a prapanna. Therefore, make me the object of Your grace, so as to avoid Your getting a bad name. (Since You have already promised to protect a person who even entertains the idea of doing prapatti"). (Sloka 50).

तदहं त्वदृते न नाथवान् मदृते त्वं दयनीयवान् न च ।

विधिनिर्मितमेतमन्वयं भगवन् पालय मा स्म जीहपः ॥५१॥

Tadaham tvadrite na naathavaan madrute tvam dayaneeyavaan na cha |

Vidhinirmitam etam anvayam Bhagavan! Paalaya maasma jeehapah ||51||

Lord, without You, I am lost and without me, You lose a worthy recipient for your compassion. This relationship of Your Lordship and my (state of) pitiableness, needs to be preserved. This has been ordained by fate.

This sloka takes forward the plea made in the previous sloka (sloka 50) wherein it was stated that if the Lord did not save him, He would find it difficult to find another ('tatah tava dayaniyah durlabah'). The plea now is that there is none other than the Lord and for the Lord there is none else who better deserves compassion. He says that there is no other Lord (ananthavan) for him and for the Lord there is none else ("madrute") to shower His compassion. One who deserves the compassion of the Lord is one who is struggling because he has committed sins. One who most deserves the compassion of the Lord is, by the above logic, one who is greatly suffering because he has committed limitless sins. Alavandar says in this sloka that if the Lord were to leave him, He would not find one who better deserves compassion. He says that there is always this connection for him there is none else than the Lord and for the Lord there is none else than him.

Alavandar goes on to say that this relationship of Protector - Protectee is fated ("vidhinirmitam"). This raises a question. Apart from the Lord, is there such a thing called "fate", for it to be said that this relationship is fated? Here, the word 'vidhi' or fate is not as commonly understood. It is not destiny. It is the Divine Grace which forges the mutual bonds between man and God.

In the previous sloka, we had quoted from Vedanta Desika to explain how he had also expatiated on the theme of the beseecher being the most sinful person. Since this sloka of Yamuna carried forward the same theme, we may once again, with advantage, quote from Desika. Says Desika in "Sri Devanayaka Panchasat": "O Vibhudhanatha, having obtained me, who is an ocean of ignorance, leader of the wrong doers, breaker of commands and emperor among the destitute,

ஸ்ரீராமாநுஜதಾಲೋஹம்

why do You, the omniscient, think of any one else as the proper recipient of your compassion?" (Sloka 49").

Says Desika, in Nyasa Dasakam:

"O Divine Lord, Remover of the distress of those who bow down! Forgive everything - my doing forbidden things and not doing things that ought to be done". (Sloka 9).

वपुरादिषु योपि कोपि वा गुणतोसानि यथा तथा विधः ।

तदयं तव पादपदमयोः अहमधैव मया समर्पितः ॥52॥

Vapuraadisu yo'pi ko'pi vaa gunato asaani yathatathaavidhah |

Tad ayam tava paadapadmayoh aham adyaiva mayaa samarpitah ||52||

Whatever might be the nature of the body and my organs, with which I am endowed, according to the Gunas of Prakriti, I am offering them this very moment at Your lotus feet, as also what is denoted as I in me.

Alavandar had stated in the previous sloka that the Lord needs to protect the relationship between the Lord and himself. The Lord asks Alavandar that for quite some time now there has been a discussion between Alavandar and himself as to whether he belongs to himself or to the Lord and that this has not been resolved. That being the position, how can the Lord accept the proposition of Alavandar pertaining to the protector and protegee? It is this question which Alavandar answers in this sloka. He says that there is no such discussion as to whom Alavandar belongs. He belongs to the Lord only. Hence he makes an offering of himself - of his body and organs. In this context sloka 10 may also be seen.

In the fourth line of the sloka the word "aham" is used. This is to be taken to mean "atma ". The 'atma' has been said to be different things by different persons. Some say that the body is the atma; some say that the prana is the atma; some say that it is the intelligence. Alavandar does not wish to enter into any such intellectual disputation. He says that in the opinion of the Lord, whatever form atma assumes, Alavandar is willing to submit at the lotus feet of the Lord that 'aham' ("Ayamham tava padapadmayoh adya eva maya samarpitah"). In effect, what Alavandar is saying is that what is important is servitude.

Alavandar is submitting to the Lord that he is giving up his attachment to the organs, to the body and not being able to realise the self, he is solely depending on the feet of the Lord and that the Lord should save him (as He did save Gajendra and Draupadi).

मम नाथ यदस्ति योस्यहं सकलं तथिदं तवैव माधव ।

नियतस्यभिति प्रबुद्धधीः अथवा किञ्चु समर्पयामि ते ॥53॥

Mama naatha! Yad asti yo asmy aham sakalam taddhi tavaiva Maadhava |

Niyatasvam iti prabuddha dhih athavaa kim nu samarpayaami te? ||53||

O Lord, whatever I have and whatever I am, all these are yours. What shall I then offer You? O Madhava, being awakened to the consciousness that all these are Your inalienable property, there is nothing else left for me to offer.

In the previous sloka, Alavandar had said that he is offering the body and the 'aham' at the feet of the Lord. But having realised that he is in servitude, Alavandar entertains a doubt. When he is already in servitude, is it appropriate for him to offer the body and the organs, as if he

ஸ்ரீராமாநுஜதಾಲೋஹம்

is independent? He therefore, hurriedly clarifies the position. He says that whatever he has and whatever he is, is already that of the Lord ("niyatasvam"). He has nothing else to offer.

In this sloka, the Lord has been addressed as "Madhava" to signify his eternal Lordship. We are all dependent on the goddess Sri and She is dependent on the Lord.

அவ்வேதிதவானிமா யथா மயி நித்யா ஭வரீயதான் ஸ்வயஂ ।

குப்யைவமனந்யபோயதான் ஭ாவன் ஭க்திமபி ப்ரயஞ்ச மே ॥५ ॥

Avabodhitavaan imaaam yathaa mayi nityam bhavadeeyataam savayam |

Kripayaivam ananya bhogyataam Bhagavan! Bhaktim api prayachcha me |54||

Just as You have awakened in me the consciousness of being eternally Yours, O Lord, grant me, out of compassion, that devotion which consists of enjoying You alone.

Alavandar had said in sloka (52) that he is offering at the feet of the Lord, his body and organs. In Sloka (53), he had said that whatever "I have is yours and what then, shall I offer you?" Thus, the knowledge that he is eternally that of the Lord has been awakened. Since the knowledge has been awakened, the Lord seems to ask what he would like to have in this world. Alavandar's gratitude is encapsulated in this sloka.

He begins by stating that the Bhagavan has himself awakened in him ("avabodhitavan") the consciousness of being eternally ('nityam') His. The Lord should, in the same manner, give him the devotion to enjoy Him alone ('ananya bhogyatam').

Alavandar does not wish to have any other enjoyment and specifically so prays to the Lord. A question may be asked that a supplicant can seek liberation, but is it correct to make a specific plea to the Lord, more so for Alavandar? It has been laid down that devotees cannot seek food, water, wealth, clothes, a house and longevity from the Lord, even in times of acute distress. But it is permitted to seek liberation or to seek devotion to the feet of the Lord.

In this connection, the episode of Kuchelan may be recalled. Kuchelan comes home and finds opulence every where. He prays to the Lord that though the Lord had given him, unasked, extreme wealth, he should never forget his devotion to the feet of the Lord. Seeking such devotion is in order. Kulasekhara Alwar says similarly in Mukunda Mala (sloka 15):

"O let me not look at those hapless creatures who do not turn their thoughts to Your feet. I will not listen to stories other than those relating to Your pastimes, which stories are worth hearing. O Lord of the universe, let me pay no attention to those who avoid thinking of You. Let me able to serve You, birth after birth". Thus, while Kulasekhara concludes by praying that he wishes to serve the Lord, birth after birth, Yamuna concludes that he wishes to have that devotion which consists of enjoying Him alone.

(To be continued)

கீதாசார்யன் ஆசிரியர் பூர்ணேங்கடேச்வரா பக்தி தொலைக்காட்சியில் (SVBC 2) தினந்தோறும் காலை 6.00 மணிக்கு வழங்கி வரும் ஆசார்யர் அமுதம் பொதிகைத் தொலைக்காட்சியில் தினந்தோறும் காலை 6.30 மணிக்கு வழங்கிவந்த நாள்தோறும் நாலாயிரம் ஆகியவற்றின் அனைத்துப் பதிவுகளையும் youtube.comல் எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம்.

APPEAL TO MEMBERS

1. Members can utilise this facility OF ADVERTISING IN “SRIVAIISHNAVA MATRIMONIAL” with a nominal cost of Rs. 100/- for each insertion. The intention is to provide basic details of the prospective bride / bridegroom with contact details like Mobile number and email id. Hence the details of the insertion will be restricted to 30 words. Members can send their details by email to Sri P. Thiruvengadam on mrsmatrimonial1@gmail.com. The amount can be transferred to Sabha's Bank account, as per details given below:

State Bank of India, Chembur Branch, Mumbai – 400071

A/c Name: “SRI BHAGAWAT RAMANUJA SIDDANTHA PRACHAR SABHA”

SB A/c No.: 10339724389 – IFSC : SBIN 0000533

2. This is the 18th issue of “Ramanuja Dasoham” getting published as part of “Gitacharyan”. We would welcome constructive comments / opinions from our readers (both positive and critical) which may be addressed to mumbairamanujasabha@gmail.com.

3. We also welcome good interesting articles on SriVaishnava sampradaya related topics from our members. If you come across any good article or if you are able to write in Tamil or English your own article, we welcome the same.

MUMBAI RAMANUJA SABHA - RAMANUJA DASOHAM

We once again reiterate that our Members are welcome to 'Sponsor' an issue of our Magazine, 'Ramanuja Dasoham' on the occasion of any marriage / Sashtiabdapoorthi / Sadabhishekam / Abdapoorthi etc., in their families. This will cost only Rs.10000/- per issue. You can also do a part-sponsor by paying a lesser amount.

In addition, you can release or procure advertisements to be released in the magazine at a very nominal cost of Rs. 500/- for Quarter page, Rs. 1000/- for Half Page and Rs. 1500/- for full page of Black and White advertisement.

Members can contact Sri S Raghunathan on adsmrs71@gmail.com for further information. The amount can be transferred to Sabha's Bank account, as per details given above.

Srimathe Ramanujaya Namah

பூர்வாமாநுஜதாஸோஹம்

J. MANGSUN & CO.

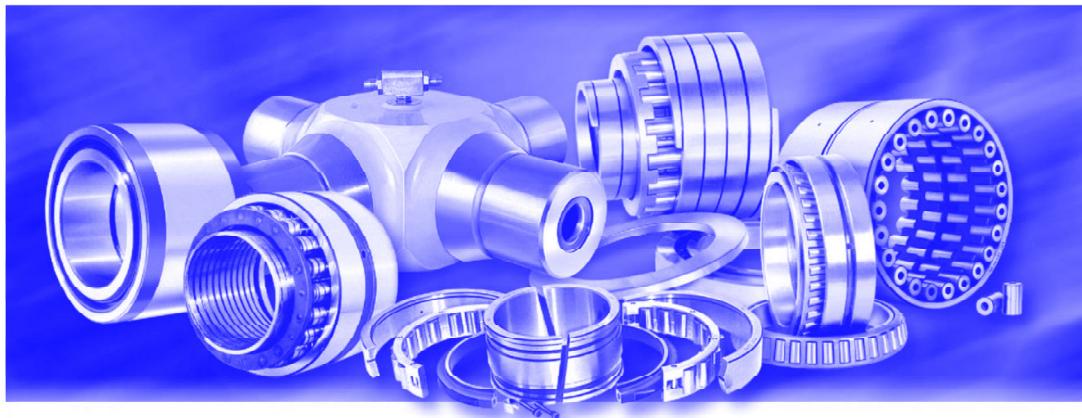

"JMC BEARINGS"

Manufacturers Of
TECHNOLOGICAL BEARINGS

- * Spring (Flexible) Roller Bearings for Hot Rolling Mills
- * Spring Bush Bearings for CCM
- * Split Roller Bearings
- * Multi Row Cylindrical Roller Bearing
- * Back-Up Bearing for 20 Hi Cold Rolling Mills
- * Pressure Roller Units (Bearings)
- * Taper Roller Bearings
- * UJ Cross Bearings (Cardan Drive Bearing)
- * Planet Gear Pins for WIND GEAR BOX/ Transmission

Industries: Steel / Metal / Cement / Power Plants

MR. K P VARADAN – DIRECTOR
MOBILE: +91 98694 41127

Address:

J. MANGSUN & CO.
Plot No. A - 483, Road No. 24, Wagle Industrial Estate,
THANE - 400 604. MAHARASHTRA.
Tel : 022 – 4064 2128 / 4064 2148 / 4064 2100
Website : www.jmangsun.com
E-mail : kp.varadan@jmangsun.com

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் அப்பன் பரகால ராமானுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளிவிட்டது ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்குப் பேரிழப்பாகும்.

பூர்வாச்சரமத்தில் குமாரவாடி சே. ராமானுஜாசார்யர் என்ற திருநாமத்துடன் எழுந்தருளியிருந்த போதே அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்கு அளப்பரும் தொண்டுகளை ஆற்றியுள்ளார். ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் காலக்ஷேப கோஷியில் அந்வயித்து அவருக்கு மிகவும் அந்தாங்கத் தொண்டராக விளங்கினார். அப்போதிலிருந்தே பல பல உபந்யாஸங்களையும் செய்து வந்துள்ளார். 'தினமணி' பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றிப் பல கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

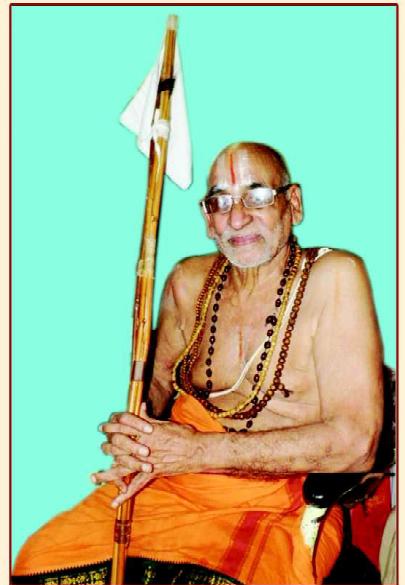
ஸ்ரீராமானுஜருடைய வாழ்க்கை வாலாற்றைச் சித்திரமாக எழுதி, அவற்றைக் கொண்டு தமிழகம் முழுவதும் பாதயாத்திரை செய்து ஸ்ரீராமானுஜருடைய பெருமையை கிராமங்கள் தோறும் அவர் பரப்பியது ஈடு இணையில்லாத பணியாகும்.

'திருமால் அடியார் குழாம்' ஒன்றைத் தோற்றுவித்து அதன்மூலம் பற்பல சொற்பொழிவுகளையும் கருத்தாங்கங்களையும் நடத்தி, பல சொற்பொழிவாளர்களை உருவாக்கியிருக்கிறார். 'திருமால்' என்ற பெயரில் மாத இதழ் ஒன்றையும் கடைசி வரை நடத்தி வந்துள்ளார். எனிய தமிழில் வைணவம் பற்றி எழுதுவதற்குப் பலருக்கு அப்பத்திரிகையில் வாய்ப்பளித்து ஊக்குவித்துள்ளார்.

தமது எண்பதாவது திருநகூலத்தில் எம்பார் ஜீயர் மடத்தின் பீடாதிபதியாகப் பட்டமேற்றுக் கொண்ட இவர் கடந்த இருபது வருடங்களாக ஓய்வின்றி வைணவத்தைப் பரப்புவதற்காக உழைத்து வந்தார்.

காஞ்சிபுரம் தேவராஜஸ்வாமி திருக்கோயிலில் இவருக்கு மடாதிபதிகளுக்குரிய மிகச்சிறந்த மரியாதைகள் செய்யப்பட்டன. பதினாறு கால் மண்டபத்தில் ஸ்ரீசடகோபனை எழுந்தருளச் செய்து அவருக்கு பஞ்சமுத்தை மரியாதைகளும் மங்களாசாஸனமும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. யார் எந்த விழாவிற்கு அழைத்தாலும் எந்த வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி அவ்விழக்களில் கலந்து கொள்வார். அரங்கிற்குத் தகுந்தாற்போல் உரையாற்றி அனைவரையும் மகிழ்விப்பார். கீதாசார்யன் பத்திரிகை சார்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்திருக்கிறார்.

அவரைப் போல் எல்லோருடனும் கலந்து பழக்கஷடைய எனியவரைக் காண்பது மிக மிக அரிது. நூறுபிராயத்தை எட்டிய சமயத்தில்தான் திருநாட்டிற்கு எழுந்தருளினார் என்றாலும் அவருடைய பிரிவு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்குப் பேரிழப்பாகும்.

GEETACHARYAN, Registered with Registrar of News Paper for India, R.N.I. No. 33614/1978

Postal Registration Number: TN/CH (C)/576/2021-2023

Licensed to post without prepayment WPP No. TN/PMG(CCR)/WPP-651/2021-2023

Posted at Pathrika Channel Egmore RMS. Date of Publication: Second week of every month

Posted between 16-18 April 2023.

AN AWARD FROM OUR CUSTOMERS, MAKES IT ALL THE MORE SPECIAL.

TVS **IS NO.1 AGAIN**

TVS Motor Company has been awarded No.1 in customer satisfaction for the third year in a row.

J.D. Power® awards are given based on one of the largest consumer survey's in the automotive industry.

© 2018 TVS Motor Company
All rights reserved.

www.tvsmotor.com / For more information, call on 1800 258 7555

Image Courtesy: TVS

Edited & Published by Dr.M.A. Venkatakrishnan and Printed by G.Rajan at RNR Printers & Publishers
8, Thandavarayan Street, Triplicane, Chennai 600 005. Published at 7, South Mada Street, Triplicane, Chennai 600 005.